

แสงสีกลับแห่งเฮลดาเลน 30 ปี แห่งความพยายามที่ไร้ค่าตอบ

เรื่องของ "ความหวาน" ที่คุณไม่รู้

ความรู้สึกในตู้ปลา รู้ไหมว่าพวกมันคิดยังไง?

"ความมืด" รากเหง้าแห่งความหวาดกลัว

แมว 9 ชีวิต แล้วทำไมต้องมี 9 ชีวิต ?!

สิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์ ความลับของเจ้าทาร์ันทูลา

ความโหดร้ายแห่งอารยธรรม จากปากคำของ "ทาส"

บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM

และสาระความรู้ อื่น ๆ อีกมากมาย

วันที่คนโศกเศร้าที่สุดในโลก "ไม่โช" วันศุกร์ที่ 13 !!

บันทึกผลการทดลอง "ความฝัน" บอกอะไรคุณได้จริงหรือ?

คำถามจักรวาลแตก... อะไรเกิดก่อน "อิกแบง"?

FREE

สารบัญ

ทักทายหน้าแรก ----- 3
 อะไรเอ่ย เกิดก่อนมิกแมง? ----- 4
 สดุดอดโนโลยี...คิดได้ไงเนี่ย! ----- 5
 สิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์"ทาร์นทูลา" ----- 7
 แมงป่องเทียมในกล่องแห่งกาลเวลา ----- 8
 เกร็ดความรู้ "ไม่ธรรมดา" ----- 9
 "ความมืด" รากเหง้าแห่งความหวาดกลัวของมนุษย์ ----- 11
 เมื่อคิดให้ดีโลกนี้มีแต่เรื่องแปลก ----- 13
 เรื่องหวาน ๆ ของน้ำตาล ----- 15
 ความโหดร้ายแห่งอารยธรรมจากปากคำของ"ทาส" ----- 16
 "ความฝัน"บอกอะไรกับเราได้จริงหรือ? ----- 18
 7 บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM ----- 20
 แสงสีกลับแห่งเสสดาเลน ----- 24
 ความรู้สึกของปลาที่ต้องว่ายวนไปมาอยู่ในตู้ ----- 25
 เทพนิยายกรีก-โรมัน (การอุปบัติแห่งทวยเทพ) ----- 26
 ร่วมสนุกท้ายเล่ม ----- 28

มดตัดใบไม้ (Leaf-cutter ants)

หรือเรียกอีกอย่างว่ามดเขี้ยวใบไม้ พวกมันกำลังช่วยกันขนใบไม้ที่ตัดมาได้กลับรัง

ปลานกแก้ว (Parrot Fish)

ฟันของปลานกแก้วที่เรียงชิดกันเป็นแผงและคมกริบ มีส่วนช่วยในการอนุรักษ์แนวปะการังด้วยการขุดกินสาหร่ายที่มาเกาะ

กิ้งก่าจิ๋ว (Brookesia micra)

ถูกค้นพบที่มอดากัสการ์ เชื่อว่าเป็นกิ้งก่าที่ตัวเล็กที่สุดในโลก ด้วยความยาวทั้งตัวเพียง 3 ซม.

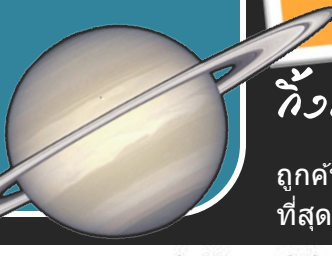
A
T
T
E
N
T
I
O
N

แนะนำ ดิ-ชม ส่งข้อความถึงแอดมินได้ที่

" INDEPENCIL@HOTMAIL.COM "

ติดตามบทความใหม่ทุกวัน

<http://www.indepencil.com>

พักท้ายหน้าแรก

สวัสดีค่ะ พบกันอีกแล้วกับ
Independencil Special Magazine ซึ่งฉบับ
ที่ท่านกำลังอ่านอยู่นี้ก็เป็นฉบับที่สองแล้ว
นะคะ (ดีใจจังที่ไม่ลืมไปตั้งแต่ฉบับแรก)

สำหรับฉบับนี้แอดมินก็พยายาม
อย่างเต็มที่ในการปรับปรุงบางส่วนให้ดีขึ้น
ดีไม่ดียังไงก็ช่วยกันติชมด้วยนะคะ

อยากจะบอกว่าใครก็ตามที่มีโอกาสได้อ่าน Independencil Special Magazine ถือว่าโชคดีมากเลยนะคะ คิดดูสิในโลกนี้มีคนอยู่ 7,000 ล้านคน ฉบับปฐมฤกษ์มียอดดาวน์โหลดรวมประมาณ 500 กว่าคน และคุณก็เป็นหนึ่งในนั้น ยอดอดใหม่ล่ะคะ? โอกาสน้อยยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่ซะอีก (คือมันเป็นวิธีคิดบวกตามแบบฉบับแอดมินนะ เหะ ๆ) แต่ก็ถือว่ามากกว่าเป้าหมายที่คาดไว้ในตอนแรก ซึ่งที่จริงเรื่องยอดคนอ่านนั้นไม่ซีเรียสอยู่แล้ว トラบใดที่ ยังมีคนอ่านแอดมินก็ยิ่งสวัสดีค่ะ

ฉบับนี้ก็ยังคงจัดทำขึ้นตามสโลแกนเดิมคือ "เรื่อยเปื่อยอย่างมีสาระ" ใครที่ได้อ่านแล้ว แอดมินก็อยากให้เห็นเข้ามาบ้างเพื่อที่จะได้เป็นแนวทางในการปรับปรุง เพราะฉบับแรกคอมเมนต์ค่อนข้างน้อย แอดมินก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าตกลงมันดีหรือไม่ดี คนอ่านชอบอะไรไม่ชอบอะไร ควรปรับปรุงอะไรตรงไหนบ้าง ก็เลยแก้ไขเพียงบางจุดเท่านั้น อยากให้ทุกคนมีส่วนร่วม นะคะ คิดซะว่ามันเป็นส่วนรวมก็แล้วกัน ใครมีเรื่องราวอะไรแจ้ง ๆ ก็ส่งเข้ามาได้ แบ่งปันกันอ่านค่ะ

มีคำถามเข้ามาบ่อย ๆ เกี่ยวกับแหล่งอ้างอิงของบทความว่าเอามาจากที่ไหนบ้าง...เอามาจากหลายแหล่งมาก ๆ เลยค่ะ ทั้งนิตยสาร วารสาร หนังสือหลายเล่ม ช่องสารคดี อินเทอร์เน็ต ฟังคนเล่า ศึกษาเอง ฯลฯ แล้วก็นำมาเรียบเรียงให้สั้นกะทัดรัด อ่านง่าย ตามสไตล์ Independencil ให้ได้อ่านกันแบบสบาย ๆ ข้อมูลเหล่านี้แอดมินก็กรองแล้ว กรองอีกเพื่อให้ได้ข้อมูลล่าสุดจริง ๆ แต่ ถ้าหากมีใครพบข้อผิดพลาดตรงไหนอีก ก็ช่วยแจ้งด้วยนะคะ จะได้รับแก้ไข ฉบับที่แล้วมีคนช่วยตรวจสอบคำผิดให้หลายคนเลย ต้องขอขอบคุณมา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

สุดท้ายนี้ก็ขอให้ทุกคนมีความสุขกับการอ่าน แล้วก็อย่าลืมติดตาม independencil.com เพื่อเป็นกำลังใจให้แอดมินได้สร้างผลงานฉบับต่อ ๆ ไปด้วยนะคะ ^^

แอดมิน Independencil.com

-เจเลย- คำถามท้ายเล่ม (คำถามฉบับที่ 1)

คำถาม :

ภาพที่เห็นอยู่นี้
คือภาพของ
อะไร ?

เฉลยว่า : ภาพส่วนมือของสไปเดอร์แมน

ภาพปริศนานี้ได้รับความอนุเคราะห์จากท่านบรรณาธิการเขี้ยว นะคะเนี่ย ยากชะมัดเลยคำถามอะไรก็ไม่รู้ ไม่มีใครตอบถูกเลยสักคนเดียวค่ะ แต่ก็แปลกดีทำให้จินตนาการไปได้หลายอย่างเลย

แต่สำหรับผู้ที่ส่งคำตอบเข้ามาร่วมสนุก(ผิดก็ไม่เป็นไร) สามารถส่งชื่อที่อยู่มาที่ independencil@hotmail.com เพื่อรับของที่ระลึก และฉบับนี้ก็อย่าลืมมาร่วมสนุกกันอีกเยอะ ๆ นะคะ คำถามฉบับนี้ไม่ค่อยยากเท่าไรน่าจะตอบกันได้หลายคนเลยคะ ^^

และสำหรับคำถามพิเศษจากการตอบของ LOAFmaster ก็มีผู้ตอบได้ตรงใจผู้วาดไปแล้ว ซึ่งก็คือคุณต้นอ้อ ตอบมาว่า **"ปัญหาที่เราคิดว่ามันหนักหนา เพียงแค่เราเปิดใจ และเปลี่ยนมุมมอง ก็อาจสำเร็จได้โดยง่าย"** ค่ะ

ก็ได้รับตุ๊กตาทันนอยจาก LOAFmaster ไปแล้ว ซึ่งคุณต้นอ้อก็น่ารักมาก ถ่ายภาพน้องหมี (พร้อมตลกแต่ง) มาให้แอดมินดูด้วย ยิ่งงี้ก็ต้องขอบคุณที่ติดตามมาโดยตลอดด้วยนะคะ

อะไรเอ่ย...เกิดก่อนบิกแบง? (I)

“จักรวาล อวกาศ และความจริงที่กำลังดำเนินอยู่ในเอกภพของเรานี้ บางเรื่องมีเพียงจินตนาการเท่านั้นที่จะไปถึง และบางเรื่องแม้แต่จินตนาการก็ยังไม่อาจไปถึง...”

“บิกแบง (Big Bang)” หรือการระเบิดครั้งใหญ่ เป็นทฤษฎีกำเนิดของเอกภพที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง เพราะมันสามารถอธิบายถึงวิวัฒนาการและสิ่งต่าง ๆ ที่กำลังดำเนินอยู่ได้เป็นอย่างดี

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดถึงมักจะเริ่มต้นที่บิกแบง แต่หากจะถามว่า “แล้วมีอะไรอยู่ก่อนหน้านั้นล่ะ?” มันคงเป็นคำถามที่คล้าย ๆ กับคำถามที่ว่า “มีอะไรอยู่ทางเหนือของขั้วโลกเหนือ” ซึ่งฟังดูไม่ค่อยจะเป็นเหตุเป็นผลสักเท่าไร

ไม่เคยมีนักวิทยาศาสตร์คนไหนพยายามอธิบายเอาไว้ว่ามีอะไรดำเนินอยู่ก่อนที่จะเกิดบิกแบง แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า มันไม่มีอะไร เพราะสัก ๆ แล้วเราต่างก็รู้ดีกว่า “ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจากความว่างเปล่า” ดังนั้นแม้จะยังไม่อาจหาคำตอบได้ แต่ก็ควรเชื่อได้ว่าบิกแบงเป็นเพียงเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งเกิดเนื่องมาจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

เหตุการณ์ก่อนหน้าคืออะไร ไม่มีใครรู้...

แต่ก็เริ่มมีผู้ตั้งทฤษฎีขึ้นมาเพื่อพยายามอธิบายถึงมัน โดยทฤษฎีต่าง ๆ ที่ยกขึ้นมาต่างมีพื้นฐานมาจากข้อสันนิษฐานที่ว่า “มีที่ว่างแบบหนึ่งซึ่งจะคงอยู่ตลอดกาลที่ซึ่งเป็นไปตามกฎของกลศาสตร์ควอนตัม”

และต่อไปนี่คือทฤษฎีที่น่าสนใจซึ่งถูกยกขึ้นมาเพื่ออธิบายว่า แท้ที่จริงแล้วมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ก่อนหน้าบิกแบงแทนที่จะไม่มีอะไรเลย

ทฤษฎีแรก เรียกว่า **“การขยายตัวชั่วคราวนิรันดร์”** (ฟังดูหุรหุราจริง ๆ) ซึ่งกล่าวไว้ว่า เอกภพนั้นไม่ได้มีเพียงหนึ่งเดียวแต่มีอยู่นับไม่ถ้วน และมันขยายตัวอยู่อย่างสม่ำเสมอโดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ในอวกาศที่เป็น

นิรันดร์ ซึ่งมีอัตราการขยายตัวที่เร็วมาก ทำให้แต่ละเอกภพต่างออกจากกันเรื่อย ๆ และห่างไกลกันออกไปในห้วงเวลาและอวกาศ จนเรื่องการติดต่อสื่อสารหรือรับรู้ถึงความมีอยู่ของกันและกันนั้นเป็นไปได้

ส่วนอีกทฤษฎีหนึ่งฟังดูจะจินตนาการได้ง่ายกว่า นั่นคือ **“เอกภพที่เป็นแบบวัฏจักร”** ปกติเราจะไม่คุ้นกับการจินตนาการถึงสิ่งที่เป็นนิรันดร์ เพราะเราคุ้น

กับสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นวัฏจักรมากกว่า(มีจุดเกิดและจุดสิ้นสุดที่แน่ชัด) ทฤษฎีนี้จึงพอจะเข้าใจได้สำหรับคนทั่วไป ตามทฤษฎีกล่าวว่าเอกภพเกิดขึ้นแล้วดับลงเพียงเพื่อจะเกิดขึ้นมาใหม่ ถ้าเป็นเช่นนั้นก็หมายความว่า บิกแบงคือรอยต่อระหว่างจุดดับของเอกภพเก่า และจุดเกิดของเอกภพใหม่ ซึ่งนั่นก็คือก่อนเกิดบิกแบง มีเอกภพอื่นดำเนินอยู่ก่อนนั่นเอง

แต่ทฤษฎีก็ไม่ใช่คำตอบ... แล้วเราจะมีโอกาสรู้คำตอบที่แท้จริงหรือไม่ ?

หากตอบจากความรู้และเทคโนโลยี ณ ปัจจุบัน เราคงต้องยอมรับว่าคำตอบของโจทย์ข้อนี้ยังคงดูห่างไกลมากที่สุดวิธีที่ดีที่สุดในการหาคำตอบคือการแผ่รังสีคอสมิกพื้นหลัง ซึ่งผลลัพธ์ที่ได้ก็ไม่น่าเชื่อถือมากพอ แต่ถ้าคิดในทางที่ดีอย่างน้อยก็ยังเหลือปริศนาเอาไว้ให้เราได้จินตนาการกันไปอีกนาน...

สุดยอดเทคโนโลยี...คิดได้ไงเหี้ย? (I)

Sony HMZ-T1 แวน 3 มิติสร้างภาพตัวเอง

ชื่อ : HMZ-T1

ผู้ผลิต : โซนี่

ประโยชน์ : เป็นแว่นตาดีวีดีโอ 3 มิติ รุ่นใหม่ล่าสุด

ความพิเศษ : สามารถฉายภาพตัวเองในตัว ใช้งานเหมือนเครื่องฉายหนังส่วนตัว ไม่รบกวนใคร โดยมีเลนส์ซึ่งทำหน้าที่เป็นเหมือนจอภาพ ที่ให้ความรู้สึกเหมือนดูหนัง 3 มิติจากจอภาพยนตร์ขนาด 750 นิ้ว ในระยะ 6 เมตร พร้อมระบบเสียงเซอร์ราวด์

ราคา : ประมาณ 38,500 บาท

เมมเบรนเก็บพลังงานบางเฉียบ

ชื่อ : Energy-Storage Membrane

ผู้ผลิต : นักวิทยาศาสตร์ชาวสิงคโปร์

วัสดุที่ใช้ผลิต : ทำจากแผ่นพลาสติกพอลิโอสไตรีน เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ : เป็นแผ่นเก็บประจุพลังงานชิ้นแรกของโลก (เหมือนถ่านไฟฉาย)

ความพิเศษ : ราคาถูกกว่าแบตเตอรี่และเครื่องสะสมประจุไฟฟ้าทั่วไป และจุพลังงานได้มากกว่า

แปรงสีฟันไฟฟ้าชาร์จในแก้ว

ชื่อ : Sonicare Diamond Clean

ผู้ผลิต : บริษัทฟิลิปส์

ประโยชน์ : เป็นแปรงสีฟันไฟฟ้า ใช้เหมือนแปรงสีฟันไฟฟ้าทั่วไป

ความพิเศษ : สามารถชาร์จไฟในแก้วบ้วนปากที่ขายคู่กันมาได้ เหมาะกับการพกพาสำหรับเดินทางไปท่องเที่ยวหรือพักผ่อน นอกจากนี้ยังชาร์จไฟด้วยสาย USB ที่มาพร้อมกล่องแทนชาร์จได้อีกด้วย

การทำงาน : ใช้พลังงานจากแบตเตอรี่ลิเทียม-ไอออน ชาร์จไฟด้วยการเหนี่ยวนำไฟฟ้า

สุดยอดเทคโนโลยี...คิดได้ไงเหี้ย? (II)

ปลาบินบังคับวิทยุ

ชื่อ : Air Swimmers Remote Controlled Flying Fish

ประโยชน์ : เป็นปลาของเล่นบังคับควบคุมด้วยรีโมท

ความพิเศษ : ลอยในอากาศได้ ควบคุมการเคลื่อนที่ด้วยการขยับคริสและหาง มีทั้งแบบปลาการ์ตูน และปลาฉลาม

หลักการทํางาน : ตัวปลาอัดด้วยก๊าซฮีเลียม และใช้ดินน้ำมันในการรักษาสมดุลในอากาศ

เมาส์วัดความดันโลหิต

ชื่อ : MDmouse

ประโยชน์ : ใช้งานกับคอมพิวเตอร์ได้เหมือนกับเมาส์ USB ทั่ว ๆ ไป

ความพิเศษ : บนหลังของมันมีมอนิเตอร์วัดความดันซึ่งเป็นบล็อกนิ้วเล็ก ๆ ซ่อนอยู่

การทำงาน : ปุ่มเล็ก ๆ จะป้อนอากาศเข้าบล็อกนิ้ว ตัวเซ็นเซอร์จะทำหน้าที่รายงานความพร้อมเมื่อได้แรงกดที่เหมาะสม แล้วแสดงผลความดันโลหิตบนหน้าจอลคอมพิวเตอร์

คอฟฟี่ จูลีสส์ ถ้วยักษ์ปรับอุณหภูมิ

ชื่อ : Coffee Joulies

ผู้ผลิต : วิศวกรชาวอเมริกัน

ประโยชน์ : ใช้ใส่ในถ้วยกาแฟเพื่อรักษาอุณหภูมิให้พร้อมดื่มอยู่เสมอ

ความพิเศษ : ลดอุณหภูมิของกาแฟที่ร้อนเกินไปให้อยู่ในอุณหภูมิพอเหมาะ และรักษาระดับอุณหภูมินั้นไว้

วัสดุที่ใช้ผลิต : วัสดุควบคุมอุณหภูมิชนิดพิเศษ บรรจุในกล่องสแตนเลสรูปทรงเมล็ดกาแฟ

สิ่งมีชีวิตมหัศจรรย์ “ทาร์ันทูลา”

“เจ้าขนาดตัวยักษ์ ดูใหญ่และหนักเกินกว่าจะไต่กระเจกได้ แต่มันก็ทำได้”

“ทาร์ันทูลา(Tarantula)” เป็นแมงมุมที่มีขนาดใหญ่ที่สุด และดึกดำบรรพ์ที่สุดชนิดหนึ่ง ด้วยน้ำหนักที่มากของมันทำให้ดูเหมือนเมื่อมันไต่ขึ้นไปบนพื้นที่ชันและลื่นอย่างไร้ปัญหา ทั้งที่ตัวมันน่าจะใหญ่และหนักเกินกว่าที่ขนเหนียว ๆ ที่เท้าจะรับไหวจึงมีข้อสันนิษฐานขึ้นว่า ในการไต่บนที่สูงของมัน อาจจะไม่ไต่ใช้เพียงขนเหนียวหนึบในการยึดเกาะก็เป็นได้...

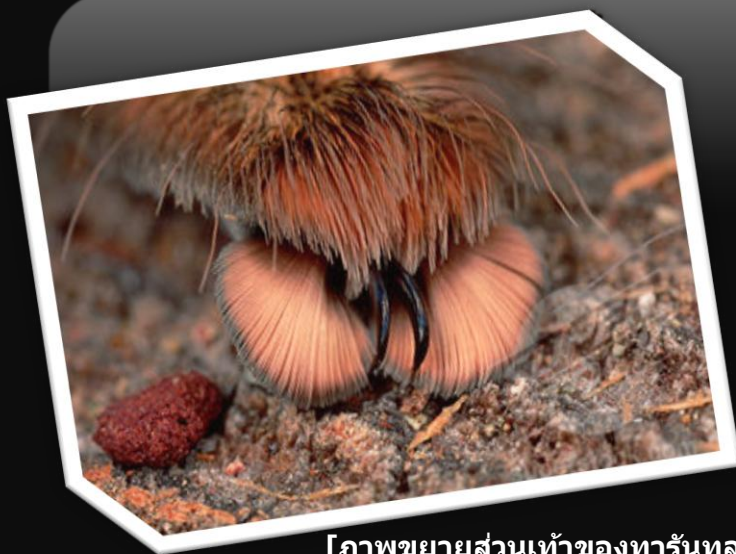
ความลับข้อนี้ของเจ้าทาร์ันทูลาถูกสงสัยกันมานานพอสมควรแล้ว บ้างก็ว่ามันปล่อยใยเหนียว ๆ ออกจากเท้าเพื่อช่วยในการยึดเกาะเวลาพลัดตกได้ แต่ก็มีผู้แย้งว่าแมงมุมนั้นจะปล่อยใยออกมาได้เฉพาะตรงอวัยวะสร้างใยที่ลำตัวเท่านั้น และมันอาจจะแค่ใช้เท้าช่วยกระจายใยในการยึดเกาะเวลามันไต่ไปในแนวดิ่ง

แต่ในปีนี้อเอง ความลับของมันได้ถูกเปิดเผยออกมาแล้ว โดยการศึกษาทดลองของนักชีววิทยาซึ่งนำทีมโดยเคลร์ รินด์ พวกเขานำแมงมุมใส่ในโหลแก้วที่บุสไลด์ขนาดจิ๋วเอาไว้ เมื่อแมงมุมไต่ข้างโหล ก็ทำการกระทุ้งโหล แล้วเจ้าแมงมุมก็สิ้นหลุด แต่มันก็ยังคงห้อยต่อแตงอยู่ได้โดยเท้าของมันยังคงติดกับยึดติดกับสไลด์ และจากการศึกษารอยเท้าที่นุ่มสั่นของมันก็พบว่า นอกจากรอยขนที่อ่อนนุ่มแล้ว ยังมีรอยรอยของสิ่งที่ดูคล้ายกับหัวฉีดอยู่ท่ามกลางเส้นขนของมันอีกด้วย และมีความเป็นไปได้สูงว่า มันสามารถฉีดใยเหนียว ๆ ออกจากเท้าได้จริง ๆ

[ทาร์ันทูลา กำลังไต่กระเจก]

[ภาพถ่ายส่วนเท้าของทาร์ันทูลา]

แมงป่องเทียมในกล่องแห่งกาลเวลา

“ในถ้ำลึกกลับที่ถูกกลืนหายไปกับกาลเวลา ยังคงเก็บรักษาชีวิตดึกดำบรรพ์ให้อยู่รอดมาได้ถึง 200 ล้านปี”

แมงป่องเทียม (pseudoscorpion) ไม่ใช่ชื่อเรียกของแมงป่องจริง ๆ เพียงแต่มันมีก้ามคู่หนึ่งเหมือนแมงป่องเท่านั้น ที่จริงมันเป็นสัตว์ที่มีกลุ่มการจัดแบ่งเป็นของตนเอง ซึ่งมีสมาชิกมากกว่า 300 ชนิดกระจายอยู่ทั่วโลก และไม่ใช่สัตว์ที่เป็นอันตรายต่อมนุษย์ เพราะมันมีพิษเพียงเล็กน้อยและตัวเล็กยิ่งกว่าเห็บ ก้ามของมันนั้นเล็กเกินกว่าจะคีบผิวหนังของมนุษย์ติดเสียอีก

เมื่อไม่นานมานี้มีการสำรวจถ้ำหินปูนใต้ดินที่มีดสนิทในประเทศโปรตุเกส และได้ค้นพบแมงป่องเทียมชนิดใหม่ ซึ่งเป็นสายพันธุ์ที่แยกตัวจากสายพันธุ์อื่น ๆ มายาวนาน เพราะถ้ำแห่งนี้เป็นที่เก่าแก่มาก และถูกตัดขาดจากโลกภายนอกมาเป็นเวลานานกว่า 200 ล้านปีแล้ว

แมงป่องเทียมชนิดใหม่ที่ค้นพบนี้มีลักษณะพิเศษมาก เพราะว่ามันไม่มีตา เนื่องจากเป็นสัตว์ที่อยู่ในถ้ำมืด มีต่อมพิษที่ก้ามเอาไว้จัดการเหยื่อ และมีขนาดใหญ่ถึง 12 มิลลิเมตร ฟังดูเล็กก็จริง แต่ก็ถือว่าเป็นหนึ่งในแมงป่องเทียมชนิดที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเชื่อว่ามันอาจเป็นสายพันธุ์ที่เหลืรอดมาจากยุคดึกดำบรรพ์เมื่อราว 200 ล้านปีก่อน โดยถูกเก็บรักษาไว้ในถ้ำลึกกลับแห่งนี้ ซึ่งทำหน้าที่เสมือนกล่องแห่งกาลเวลาช่วยปกป้องมันจากการสูญพันธุ์นั่นเอง

TIP

สัตว์ทะเลชนิดไหนว่ายน้ำได้เร็วที่สุดในโลก?

อันดับ 1 ปลากระโทงร่ม (sailfish)
มีความเร็ว 110 กิโลเมตร/ชั่วโมง

อันดับ 2 ปลากระโทงเทง (marlin)
มีความเร็ว 80 กิโลเมตร/ชั่วโมง

อันดับ 3 ปลาทูน่า (tuna) มีความเร็ว 70 กิโลเมตร/ชั่วโมง

ส่วนสัตว์ทะเลที่ว่ายน้ำช้าที่สุดคือ ม้าน้ำ มีความเร็วเพียง 15 เมตร/ชั่วโมง

นกคานารี (canary)

ในช่วงปี ค.ศ.1911-

1986 คนงานเหมืองในอังกฤษใช้นกคานารีเตือนภัยเกี่ยวกับก๊าซพิษที่อาจเกิดขึ้นในเหมือง ขณะที่ทำงานในอุโมงค์ที่มืดทึบ เพราะนกคานารีมีความละเอียดอ่อนต่อก๊าซที่เป็นพิษมาก

เช่น ก๊าซมีเทน และก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ที่ไม่มีรสและกลิ่น มนุษย์จึงไม่สามารถรับรู้ได้ แต่นกคานารีจะรับรู้ได้อย่างรวดเร็วแม้ก๊าซนั้นจะมีความเข้มข้นต่ำมาก เพราะจะทำให้มันหายใจลำบากและหยุดร้องเพลง เมื่อนกเจิบเสียงทุกคนจะเริ่มรู้ว่านั้นเป็นสัญญาณอันตราย และหากนกตายย่อมหมายถึงทุกคนต้องรีบออกจากเหมืองทันที จนกระทั่งปี ค.ศ.1986 มีการประดิษฐ์เครื่องตรวจจับก๊าซที่มีประสิทธิภาพสูงมาใช้ จึงเลิกใช้นกคานารีไป

เกร็ดความรู้ “ไม่ธรรมดา” (I)

จระเข้เป็นสัตว์ที่ฟันสามารถงอกขึ้น
แทนซี่เก่าที่หลุดไปได้

ถ้าเลี้ยงปลาทองไว้ในที่มีด
มันจะค่อย ๆ ปรับตัวจนมีผิวสีขาว

ในกรณีฉุกเฉิน น้ำมะพร้าวสามารถ
ใช้แทนน้ำเกลือที่ฉีดเข้าเส้นเลือดได้

ตลอดชีวิต เส้นผมของคนเราถ้าไม่
ตัดจะสามารถยาวได้
ประมาณ 15,000 เมตร

ประเทศ(และเขตการปกครอง
ตนเอง) ที่ใช้รถพวงมาลัยซ้ายมี
ทั้งหมด 75 ประเทศ และใช้พวง
มาลัยขวาทั้งหมด 165 ประเทศ

ผึ้งสามารถแบกน้ำหนักที่มากกว่า
ตัวของมันเองได้ถึง 300 เท่า

เกร็ดความรู้ “ไม่ธรรมดา” (II)

ผีเสื้อกลางคืนตัวผู้มีจมูกดีมาก
แม้ตัวเมียจะอยู่ไกลถึง
5 กิโลเมตร มันก็ยังได้กลิ่น

ปลาการ์ตูนสามารถเปลี่ยนเพศได้
ถ้าตัวเมียตายไประหว่างสืบพันธุ์ตัว
ผู้จะเปลี่ยนตัวเองเป็นเพศเมีย
เพื่อทำหน้าที่ออกลูก

หางของหนอนสามารถงอกใหม่
ได้เมื่อถูกตัดขาด

ในแต่ละปีมีคนเสียชีวิตเพราะ
อุบัติเหตุจากปากกาลูกลื่น
ราว 100 คน

การจามเกิดขึ้นด้วยความเร็วสูง
มากคือ 167 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

มดจะแข็งแรงที่สุดเมื่อมัน
เดินนอนตอนเช้า

“ความมืด” รากเหง้าแห่งความหวาดกลัวของมนุษย์ (I)

เมื่อเข้าสู่รัตติกาล บางสิ่งบางอย่างก็บุกรุกเข้ามาในจิตสำนึกของมนุษย์ ทำลายความกล้าหาญเช่นอัศวินจนเหลือน้อยนิด และสิ่งนั้นเป็นเพียง “ความมืด”

แอนเดอร์สัน บราวน์ / At the heart of It's All

“ความมืด” คือ ความหวาดกลัวเก่าแก่ที่มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธได้ เพราะมันได้รับการสืบทอดกันมายาวนานนับหมื่นปี จนฝังอยู่ในหน่วยพันธุกรรมของเราไปเสียแล้ว แต่มีความเชื่อว่ามันยุคแรกเลยนั้นไม่ได้กลัวความมืดทันทีที่ความหวาดกลัวนี้เกิดขึ้นภายหลัง ว่าแต่มันเกิดขึ้นได้อย่างไร และทำไมคนเราจึงต้องกลัวความมืด?

แม้ตอนนี้คนเรายังกลัวความมืดอยู่ แต่คงไม่มีใครจินตนาการออกว่าความมืดจริง ๆ อย่างที่มนุษย์ยุคโบราณต้องเผชิญนั้นเป็นอย่างไร ปัจจุบันเรามีแสงประดิษฐ์ ซึ่งแสงเหล่านี้ทำให้ทั่วทุกที่สว่างขึ้นจนกลบแสงของดวงดาวให้เลือนหายไปจากท้องฟ้า คนในเมืองสามารถมองเห็นดาวเพียงร้อยละ 1 ของดวงดาวทั้งหมดที่กาลิเลโอมองเห็นด้วยตาเปล่าเมื่อ 400 ปีก่อน

ปรากฏการณ์เช่นนี้เรียกว่า “มลพิษทางแสง” ท้องฟ้าที่มืดจริง ๆ ในโลกนี้แทบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว

เราวัดระดับความมืด ด้วยตารางวัดค่าความมืดของท้องฟ้า (The Bortle Dark Sky-Scale) ซึ่งเป็นเลข 9 ระดับ (ยิ่งมืดมาก เลขยิ่งน้อย) ถิ่นทุกันดารของออสเตรเลียและเทือกเขาเปรู อยู่ในระดับ 1 ส่วนนิวยอร์กซิตี้อยู่ในระดับ 9 ประเทศไทยของเราก็ยังมีค่าเฉลี่ยอยู่ตั้งระดับ 6

มีคำกล่าวไว้ว่า “ความหวาดกลัวคือความไม่รู้” มนุษย์ในยุคแรกเริ่มนั้นกลัวแทบทุกอย่าง เพราะพวกเขาไม่รู้อะไรในสิ่งที่เห็นไปมากนัก และมักกลัวโทษสิ่งที่ไม่ดีให้เป็นเรื่องของปีศาจ และความมืดก็นำมาซึ่งความไม่รู้นานับประการ เมื่อสายตา มองไม่เห็นทุกอย่างรอบตัวก็ไม่ต่างจากปีศาจ สัตว์ร้าย และภัยพิบัติต่าง ๆ มักจะมาพร้อมกับความมืด และในยุคที่มนุษย์ยังอยู่ในฐานะเหยื่อ มันเป็นเรื่องยากในการหาที่ซ่อนตัวอันปลอดภัย และนั่นคือจุดเริ่มต้นของการนิยามความมืดว่า “อันตราย”

“ความมืด” รากเหง้าแห่งความหวาดกลัวของมนุษย์ (II)

แล้วความกลัวแบบไหนบ้าง
ล่ะที่มาพร้อมกับความมืด?

ต่อไปนี้เป็นเหตุผลที่บรรพบุรุษของเรา
กลัวความมืด และปลุกฝังให้เรากลัว
ความมืด ไปด้วย...

1. กลัวถูกเขมือบทั้งเป็น ความกลัวนี้เกิดขึ้นในยุคแรกเริ่ม สมัยที่มนุษย์ยังอ่อนแอและเป็นเหยื่อของแมงกิ้งล่าที่มีอยู่มากกว่าประชากรมนุษย์ และครอบครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลก สมัยนั้นทุกชีวิตอยู่รวมกันในปี ซึ่งมีสัตว์นักล่ามากมาย อย่างเช่น สิงโต ไฮยีน่า และเสือดาว พวกมันแข็งแรงและเก่งกาจ ทั้งยังฉลาดและทำงานเป็นทีม ทำให้มนุษย์ร้อยละ 6-10 ต้องตกเป็นเหยื่อ “ถูกกินทั้งเป็น”

2. กลัวซาตาน เมื่อเริ่มมีศาสนา ความมืดที่สร้างปัญหาหายาวนานก็ถูกนำมาเป็นนิยามให้กับความชั่วร้าย คำสอนของคริสตศาสนาในช่วงคริสต์ศักราชที่ 100 กล่าวว่า ซาตานซึ่งเป็นตัวแทนแห่งความชั่วร้าย ความตาย และภัยพิบัติ นั้นมีตัวตนอยู่จริงและจะมีฤทธิ์มากในตอนกลางคืน ซาตานนี้สามารถแปลงร่างเป็นสัตว์ได้หลายอย่าง เช่น อีคา หม่าป่า แมวป่า นกผี ซึ่งล้วนแต่เป็นสัตว์กลางคืน และเนื่องจากซาตานเป็นผู้ปฏิเสธพระเจ้า เขาจึงถูกเนรเทศให้ไปอยู่ในโลกแห่งความมืด คนในยุคนั้นจึงเชื่อว่าเวลา กลางคืนเป็นอาณาจักรของปีศาจ

3. กลัวถูกโจมตีตอนกลางคืน

ในยุโรปยุคกลางสมัยที่ผู้คนยังต้องใช้คบเพลิง เทียน และไขมันสัตว์ ในการให้แสงสว่าง เวลากลางวันของยุคสมัยนั้นก็ไม่ได้สั้นไปกว่ายุคสมัยนี้ แต่เนื่องจากไม่มีไฟฟ้าช่วยยืดเวลาออกไป เวลากลางวันจึงดูเหมือนสั้นเหลือเกิน คนในยุคนั้นจึงต้องทำงานและเดินทางในยามค่ำคืนด้วย

และระหว่างทางกลับบ้านก็มักจะมีโจร ดักซุ่มปล้นเหรียญทอง โจรพวกนี้โหดเหี้ยมมากและไม่ได้ปล้นเฉพาะเงินทอง แต่มักจะฆ่าเจ้าทรัพย์ด้วย หากพวกโจรถูกจับได้ มันจะถูกลงโทษด้วยการนำไปใส่กรงแขวน ประจานไว้ข้างทางเดินจนกว่าจะตาย และนั่นยังสร้างความเดือดร้อนให้แก่ นักเดินทางเข้าไปใหญ่ ด้วยเสียงร้องโหยหวนในยามค่ำคืน และซากที่เน่าเหม็นที่จะถูกแขวนไว้อย่างนั้น จนเหลือแต่กระดูก

4. กลัวหลงทาง เวลากลางคืนเป็นเวลาที่นาฬิกา เมื่อความมืดเข้าครอบคลุม ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเราก็จะดูเปลี่ยนไปจนแปลกตา ถนนหนทางก็ดูเหมือนไม่คุ้นเคย โดยเฉพาะในสมัยที่ยังต้องเดินทางผ่านป่าเขา ความมืดถือเป็นภัยร้ายกาจยิ่งสำหรับนักเดินทาง นอกจากจะทำให้หลงทางได้ง่ายแล้ว มันยังทำให้มองไม่เห็นภูมิประเทศ อาจทำให้ตกน้ำ ตกเหว สิ้นลม หรือถูกสัตว์ร้ายกัดกิน การเดินทางในความมืด ก็ไม่ต่างจากการเติมฝันชีวิต

5. กลัวไฟ เมื่อความมืดมันเลวร้าย ไฟจึงถูกนำมาใช้ขับไล่ความมืด แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่มาพร้อมกับอันตราย เพราะสมัยก่อนบ้านเรือนทำด้วยวัสดุที่ติดไฟง่ายอย่างไม้และหญ้าฟาง

กลางคืนก็แสนยาวนานโดยเฉพาะในฤดูหนาว จึงมีโอกาสมากที่จะเกิดอุบัติเหตุไฟไหม้ และนั่นหมายถึงมีจรรยาที่กลืนกินชีวิตของคนทั้งหมู่บ้าน พวกเขาต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอสำหรับเหตุการณ์ไฟไหม้ ถึงกับมีกฎว่า หากใครปฏิเสธในการช่วยดับไฟ จะต้องมีโทษถึงประหารชีวิต ดังนั้นสำหรับคนสมัยก่อน ความมืดหมายถึง ไฟ และ ไฟ หมายถึงอันตราย

6. กลัวผีและสัตว์ลึกลับในตำนาน สมัยก่อนมีสัตว์กลางคืนมากมายที่รวมกลุ่มกันล่า พวกมันจะข้ามมนุษย์เป็นเหยื่อ อีกทั้งมีบุคคลที่โหดเหี้ยมวิปริตอันอาจเนื่องมาจากสงครามและการฆ่าฟันที่ไร้กฎหมาย หลายสิ่งหลายอย่างที่มนุษย์ไม่รู้และหาเหตุผลไม่ได้จึงโทษให้เป็นเรื่องของภูตผีปีศาจ และสัตว์ประหลาดที่เล่าสืบต่อกันมาจนเกินจริง เช่น แวมไพร์ มนุษย์หมาป่า ซึ่งออกไล่เหยื่อในตอนกลางคืน และซุกตัวอยู่ในความมืด เรื่องราวเหล่านี้ถูกเล่าขานรุ่นสู่รุ่น จนฝังเป็นความกลัวเรื่อยมา

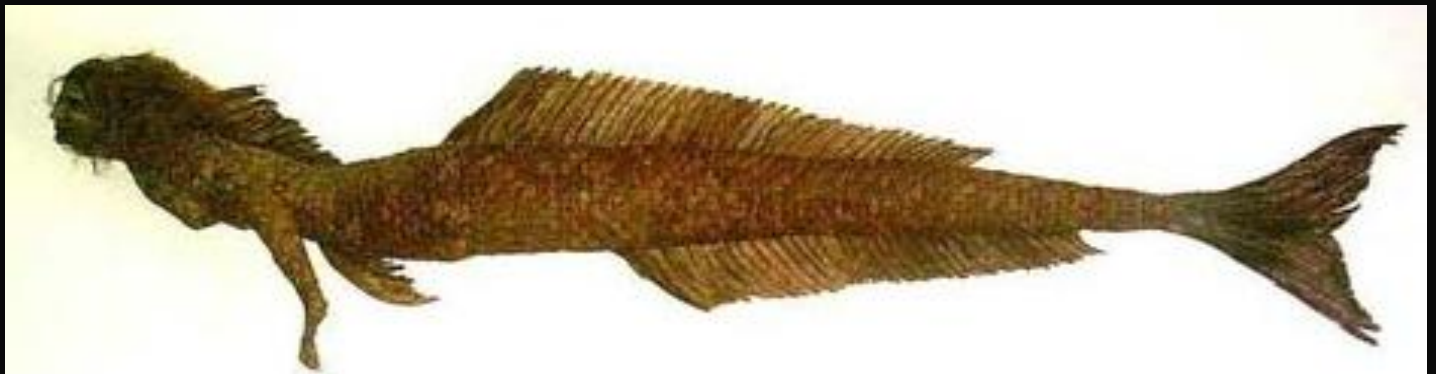
อันตรายในความมืดและความเชื่อ ถูกเล่าขานสืบทอดกันมาแบบรุ่นสู่รุ่น แม้ทุกวันนี้อันตรายจากความมืดลดน้อยลงมาก เพราะเรามีที่อยู่อาศัยมืดชิดปลอดภัย มีแสงสว่างตลอดเวลา แต่เราก็คงกลัวความมืด ความกลัวของเราแตกต่างจากบรรพบุรุษตรงที่พวกเขากลัวสิ่งที่มาพร้อมกับความมืด แต่พวกเรากลัวเพียงเพราะมันคือ “ความมืด” เท่านั้นเอง

เมื่อคิดให้คิด...โลกนี้มีแต่เรื่องแปลก (I)

เรือปริศนา "แมรี่ เซเลสเต้"

ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1872 ขณะที่เรือเดอ กราเทีย กำลังเดินทางอยู่บริเวณแถบฝั่งตะวันออกของไอซ์แลนด์ บรรดาลูกเรือสังเกตเห็นเรือเดินทะเลลำหนึ่งลอยคว้างอยู่อย่างผิดปกติกลางทะเล จึงเทียบเรือเข้าไปใกล้และพบว่ามันคือเรือแมรี่ เซเลสเต้ ซึ่งมีกัปตันเรือชื่อ เบนจามิน บริกส์ ผู้เป็นเพื่อนของกัปตันเรือเดอ กราเทีย แต่ไม่มีใครอยู่บนเรือเลย ทั้งกัปตันเรือ ลูกเรือ และผู้โดยสารทุกคนหายไปอย่างลึกลับ ข้าวของเครื่องใช้บนเรือยังอยู่ครบราวกับเพิ่งถูกใช้งาน กล่าวกันว่าถ้วยที่วางไว้อย่างอื่น ๆ อยู่เลย คล้ายกับพวกเขาจากไปอย่างกะทันหัน ของมีค่าก็อยู่ครบไม่ได้ถูกปล้น ไม่มีร่องรอยการต่อสู้หรือภัยพิบัติใด ๆ ให้เห็น สร้างความแปลกใจให้กับเจ้าหน้าที่ผู้เข้าไปตรวจสอบเป็นอย่างมาก และจนถึงปัจจุบันก็ยังไม่มีการสรุปได้ว่า ทุกคนในเรือแมรี่ เซเลสเต้นั้นหายไปได้อย่างไร

เงือก "ไร" แห่งนิวกินี

บนถิ่นที่ราบสูงของนิวกินี มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดชนิดหนึ่งที่เรียกกันว่า "ไร" ชาวบ้านเล่าว่ามันเป็นสัตว์ที่มีลำตัวเหมือนมนุษย์ มีร่างกายเรียวยาว และมีหางเหมือนปลา ซึ่งฟังดูคล้ายกับสัตว์ในเทพนิยายที่เรารู้จักกันดีในนามของเงือก แต่ชนพื้นเมืองต่างก็ยืนยันว่ามันมีอยู่จริงและมีผู้พบเห็นอยู่บ่อยครั้ง อีกทั้งบางคนยังบอกว่าเคยจับโรมากินเป็นอาหารอีกด้วย โดยเล่าว่ารสชาติของมันนั้นเหมือนกับปลาทั่วไป ด้วยเหตุนี้ รอย แวกเนอร์ นักมานุษยวิทยา ร่วมกับ ริชาร์ด กรีนเวลล์ ผู้เชี่ยวชาญด้านสัตว์โบราณ จึงชวนกันออกเดินทางไปสำรวจและค้นหาไรอย่างจริงจัง แต่ก็ยังไม่พบสัตว์ที่มีลักษณะดังกล่าวเลย กลับได้พบกับปลาประหลาดชนิดหนึ่งที่มีลำตัวสีดำ รูปร่างบอบบาง ไม่มีครีบอย่างปลาทั่วไป และเป็นสัตว์ประเภทที่ไม่เคยพบเห็นที่ไหนมาก่อน

เลือดคืดให้คิด...โลกนี้มีแต่เรื่องแปลก (II)

ทะเลสาบที่หายไป

มีทะเลสาบเล็ก ๆ แห่งหนึ่งทอดตัวอยู่ในเมืองโดโลไมด์ส ประเทศอิตาลีมานานหลายร้อยปีแล้ว อยู่มาวันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1980 ขณะที่ชาวบ้านกำลังตกปลาและว่ายน้ำกันอยู่ตามปกติ บรรยากาศและกระแสน้ำสงบนิ่ง แล้วทันใดนั้นน้ำในทะเลสาบก็ม้วนตัวแล้วหายไปราวกับอันตรธานไปในอากาศต่อหน้าต่อตา กลายเป็นทะเลสาบที่แห้งขอดเหลือปลาตื้นตายอยู่ 2-3 ตัว สร้างความประหลาดใจและงงงงให้แกผู้คนเป็นอย่างมาก แม้แต่วิศวกรด้านชลประทาน หรือนักภูมิศาสตร์ก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร

สัตว์ประหลาด "โอโกโปโก"

นับตั้งแต่ปี ค.ศ.1700 เป็นต้นมา มีการบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสัตว์ประหลาดที่โผล่ขึ้นมาจากทะเลสาบมากมายกว่า 200 เหตุการณ์ เรื่องที่โด่งดังมากเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นเมื่อ ค.ศ.1949 ที่ทะเลสาบโอกานากัน ในบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา ในขณะที่ เลสลีย์ เคอร์รี่ และเพื่อน ๆ กำลังนำเรือออกท่องเที่ยวไปในทะเลสาบ ทันใดนั้นเขาก็ต้องหยุดเรือกะทันหันเพราะมีสัตว์ประหลาดรูปร่างคล้ายงูโผล่ขึ้นมา มันมีขนาดลำตัวยาวประมาณ 9 เมตร มีเท้าหน้าใหญ่ และมีหางเป็นหยักเหมือนฟันปลา มันปรากฏตัวอยู่ที่นั่นนานพอที่ทุกคนบนเรือจะได้เห็นอย่างทั่วถึง ทั้งยังได้เอากล่องส่องทางไกลส่องดูด้วย จากนั้นมันก็หายไปทะเลสาบตามเดิม ต่อมาเมื่อผู้ตั้งชื่อให้มันว่า สัตว์ประหลาด "โอโกโปโก(Ogopogo)"

TIP

ทำไมแมวดองมี 9 ชีวิต?

ความเชื่อเรื่องแมว 9 ชีวิตนั้นค่อนข้างมีที่มาคลุมเครือหลายกระแส แต่ความเชื่อที่น่าสนใจมาจากความเชื่อในตำนานของชาวอียิปต์ ซึ่งเชื่อว่าแมวเป็นตัวแทนของเทพผู้ยิ่งใหญ่ ที่ทั้งหมด 9 องค์ ตำแหน่งสูงสุดคือ อัคมนราห์ หรือ ราห์ สุริยเทพ เมื่อราห์ออกเดินทางไปยังยมโลกจะไปในรูปแบบของแมว โดยรวมเทพทั้งเก้าไว้ในร่างเดียว

อีกความเชื่อหนึ่งเกิดขึ้นในยุคยุโรปยุคกลาง โดยสมัยนั้นมีความเชื่อเรื่องแม่มดและมีการล่าแม่มด มีเรื่องเล่าว่าแม่มดนั้นจะกลายเป็นแมวดำในตอนกลางคืน แมวดำในยุคนั้นจึงถูกรังเกียจและฆ่าตายนับพัน ๆ ตัว แต่จะกำจัดอย่างไร ก็ยังคงมีแมวดำปรากฏให้เห็นอยู่เรื่อย ๆ ไม่หมดสักที จึงเชื่อว่าแมวดำนั้นมี 9 ชีวิต

เรื่องหวานๆ ของน้ำตาล...

คุณรู้จัก "ความหวาน" ดีแค่ไหน?

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องของ "น้ำตาล" ความหวานที่เราเริ่มเข้าไปตั้งแต่เข้าจذبยื่น

รู้ไหมว่าช็อกโกแลตมีน้ำตาลน้อยกว่าแยม

หากมีขนมปังอยู่ชิ้นหนึ่ง แล้วให้ของทาทนขนมปังสามอย่าง ระหว่าง แยมผิวส้ม น้ำผึ้ง และช็อกโกแลต เชื่อว่าคนน้อยมากที่จะเลือกช็อกโกแลต เราพยายามหลีกเลี่ยงช็อกโกแลต เพราะคิดว่ามันหวานเป็นพิเศษ แต่เชื่อหรือไม่ว่า ในสามอย่างนี้ ช็อกโกแลตมีน้ำตาลน้อยที่สุดเลย

สิ่งที่มีน้ำตาลมากที่สุดก็คือ น้ำผึ้ง ซึ่งมีน้ำตาลถึง 80%

รองลงมาคือแยมผิวส้ม มีน้ำตาลอยู่ 60%

และช็อกโกแลตมีน้ำตาลน้อยที่สุดคือ 54% แต่ก็ทำให้ฉ่ำมันได้เหมือนกันเพราะมันมีไขมันอยู่ถึง 31%

รู้ไหมว่ายิ่งทานน้ำตาลเทียม ก็ยิ่งฉ่ำ...

น้ำตาล 100 กรัม จะมีแคลอรีเท่ากับพิซซ่า 1 ชิ้น หรือ 406 แคลอรี หากต้องการเผาผลาญแคลอรีของน้ำตาล 100 กรัมที่กินเข้าไป จะต้องวิ่งออกกำลังกายนาน 50 นาที จึงจะหมด

และอย่าคิดว่าน้ำตาลเทียมจะช่วยคุณได้จริงอยู่ที่มันช่วยเรื่องความหวานและปราศจากแคลอรี แต่การบริโภคน้ำตาลเทียมจะทำให้ร่างกายเราอยากอาหารมากขึ้น เพราะมันไม่ใช่ น้ำตาล ร่างกายของเราจึงไม่ปล่อยสารอินซูลิน ทำให้ระดับน้ำตาลในเลือดของเราลดลงและก่อให้เกิดความอยากอาหารแบบควบคุมไม่ได้ สรุปแล้วถ้าบริโภคน้ำตาลเทียมในเวลาที่เราต้องการน้ำตาลนั้นยิ่งจะทำให้ฉ่ำกว่าเดิม

น้ำตาลทรายแดง ไม่ได้ดีไปกว่าน้ำตาลทรายขาว

ความเชื่อที่ว่าน้ำตาลทรายแดงดีต่อสุขภาพมากกว่าน้ำตาลทรายขาวนั้นเป็นเรื่องที่ไม่จริงเลย เพราะน้ำตาลทั้งสองอย่างนี้ มีคุณสมบัติเหมือนกันคือให้ความหวาน ไม่มีอะไรดีกว่าอะไร ความแตกต่างอย่างเดียวของมันคือ "สี"

เท่านั้น โดยน้ำตาลทรายแดงคือส่วนกากในการผลิตน้ำตาลทรายขาวที่ถูกนำมาเคี่ยวจนเป็นผลึกน้ำตาล ส่วนรสคาราเมลของน้ำตาลทรายแดงนั้นมาจากกากน้ำตาลนั่นเอง

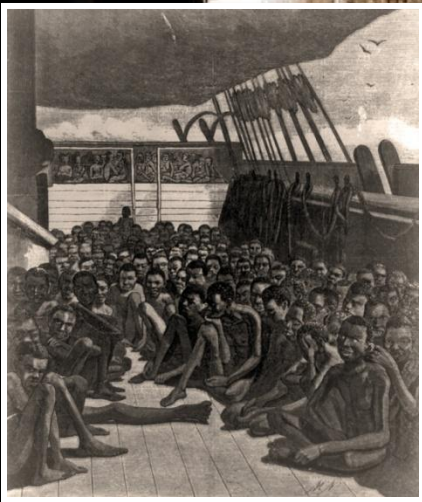
น้ำตาลองุ่น ที่จริงทำมาจากมันฝรั่ง

มีน้ำตาลอีกประเภทหนึ่งเรียกว่า "น้ำตาลองุ่น" มีคุณสมบัติย่อยง่าย ร่างกายสามารถดูดซึมได้รวดเร็ว ใช้ในการผลิตลูกอม เวลาที่เรากินลูกอมเวลาพลัย ๆ จึงช่วยให้เราสดชื่นกระปรี้กระเปร่าได้อย่างรวดเร็ว แต่น้ำตาลองุ่นนี้ก็ได้ผลิตจากองุ่น ที่ได้ชื่อเช่นนั้นเพราะมันผลิตขึ้นครั้งแรกในไร่ไวน์ ที่จริงแล้วมันผลิตมาจากมันฝรั่งต่างหาก

ความโหดร้ายแห่งอารยธรรมจากปากคำของ "ทาส" (I)

การค้าทาสก็ทำกันอย่างจริงจังมากขึ้น เพราะช่วงนั้นมีการบุกเบิกอาณานิคมใหม่ ๆ มากมายและจำนวนคนทำงานในไร่ก็ไม่เคยเพียงพอ ชาวผิวขาวผู้เจริญต้องการ "ทาส" มาใช้แรงงาน พวกเขาทำทุกวิถีทางเพื่อจะได้มา ไม่ว่าจะเป็นการขู่มึงค้ำ ทรมานหรือลักพาตัว

โอลลอดาห์ อีเคเรียโน หนึ่งในชาวผิวดำจำนวนมากที่ถูกลักพาตัวมาเป็นทาสในช่วงศตวรรษที่ 18 ได้เล่าถึงชะตาชีวิตอันขมขื่นว่า เขาถูกลักพาตัวข้ามน้ำข้ามทะเลมาตั้งแต่อายุเพียง 10 ขวบ มีเด็กหลายคนที่ถูกลักพาตัวมาเช่นกัน และบางคนก็ยังมีอายุน้อยมาก

เขาเป็นเพียงเด็ก 10 ขวบทั่วไปที่อาศัยอยู่กับพ่อแม่ในแอฟริกา วันหนึ่งขณะที่เขาอยู่บ้านตามลำพังกับพี่สาว ก็มีสาวผิวขาวบุกเข้ามาใช้ผ้าอุดปากเด็กทั้งสอง แล้วอุ้มเข้าป่าไป พวกเขาไม่อาจต่อสู้หรือมีเวลาเรียกหาพ่อแม่ จากนั้นเขาและพี่ก็ถูกบังคับให้เดินทางทั้งวันทั้งคืนไปยังชายฝั่ง แล้วทั้งสองก็ถูกแยกจากกันที่ท่าเรือ

อีเคเรียโน ถูกนำขึ้นเรือค้าทาสที่แออัดไปด้วยชาวผิวดำที่ถูกบังคับหรือลักพาตัวมา มีทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และคนแก่ บ้างก็เป็นพวกเชลยที่ถูกหัว หน้าเผ่าชายมา ในเรือตรงส่วนที่บรรทุกชาวผิวดำนั้นแคบและสกปรก ต้องเบียดกันอยู่จนไม่สามารถขยับตัวได้ มีทั้งกลิ่นเหม็น อูจจาเร และอาเจียน เพราะต้องกินและขับถ่ายตรงนั้น ทุกคนมีสภาพสิ้นหวังหวาดกลัวและอยากตาย พวกเขาหัวใจสลายเพราะถูกพรากจากครอบครัวและคนรัก

ไม่มีใครรู้ว่าจะต้องเจอกับอะไรบ้าง รู้แต่เพียงว่าพวกเขาจะได้ไปยังโลกใหม่เพื่อทำงานให้คนผิวขาวที่ดูป่าเถื่อนและน่ากลัว ทั้งยังมีอาวุธที่ทันสมัยมากมายและพร้อมจะฆ่าใครก็ตามที่ขัดขืน

ระหว่างเดินทางพวกเขาได้รับอาหารเพียงน้อยนิดพอกินตาย แต่ถึงกระนั้นคนที่พยายามอดอาหารฆ่าตัวตายจะถูกจับกรอกบังคับให้กิน ส่วนคนที่แสดงอาการว่าเจ็บป่วยเพียงน้อยนิดจะถูกโยนทิ้งลงทะเลทันทีเพื่อไม่ให้แพร่เชื้อโรคไปยังคนอื่น ๆ การเดินทางนั้นใช้เวลาประมาณ 5-6 สัปดาห์ที่แสนทรมาน แต่เมื่อถึงฝั่งแล้วเขาจึงทราบถึงความทรมานเพิ่งจะเริ่มตั้นขึ้นต่างหาก...

"ในเรือค้าทาสมีกลิ่นเหม็น อูจจาเร และอาเจียน ทาสถูกอัดแน่นในพื้นที่แคบ ๆ ไม่อาจขยับหรือเปลี่ยนท่าได้ บางคนร้องไห้คร่ำครวญ บางคนนั่งเหม่อลอยอย่างคนหัวใจสลายเพราะเป็นห่วงและคิดถึงครอบครัว..."

ในช่วงศตวรรษที่ 15 นักผจญภัยชาวยุโรปเริ่มทำการบุกและโจมตีหมู่บ้านชาวผิวดำในแอฟริกาและลักพาตัวผู้คนไปทำงานเป็นทาส และเมื่อเข้าสู่ศตวรรษที่ 17

เมื่อถึงโลกใหม่ พวกทาสจะถูกนำตัวมาทำความสะอาด คนแก่จะถูกย้อมผมดำ และตกแต่งให้ดูดีสุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้ขายได้ราคา การขายทาสนั้นมีทั้งการประมูล และการแย่งชิง ซึ่งเป็นเกมอย่างหนึ่งในสมัยนั้น

เมื่อมีผู้ซื้อตัวแล้ว ทาสทุกคนจะถูกสวมปลอกคอเหล็ก และติดตราด้วยเหล็กร้อนเพื่อระบุว่าเป็นทาสของใคร เพื่อนและครอบครัวที่มาด้วยกัน ก็จะถูกพรากจากกันไปคนละทิศละทางไม่อาจกำหนดได้ ทุกคนหวังเพียงว่าคนที่เขารักจะได้ไปอยู่กับเจ้านายที่ดี ซึ่งนั่นเป็นเรื่องยาก เพราะคนขาวต่างเกลียดชังและดูถูกคนดำราวกับว่าพวกเขาเป็นสัตว์ชั้นต่ำที่มีไว้ใช้แรงงานเท่านั้น...

ความโหดร้ายแห่งอารยธรรมจากปากคำของ "ทาส" (II)

ในสมัยนั้น การฆ่าทาสไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรมด้วยซ้ำ
มีคำพูดในหมู่คนขาวว่า "ใช้เงินครึ่งเซ็นต์
ก็ฆ่าพวกนี้ใครได้ จากนั้นก็ใช้เงินอีกครึ่งเซ็นต์ฝังมัน"

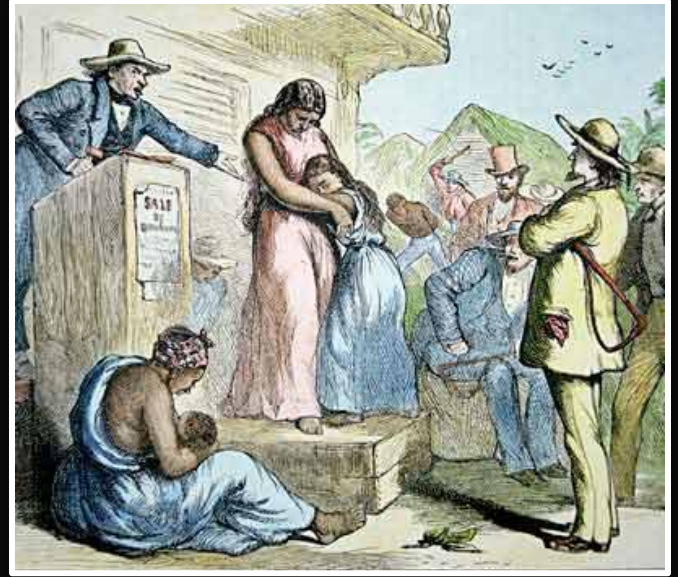

ในโลกของชาวผิวขาว คนดำเป็นได้เพียง "ทาส" จริง ๆ และดูเหมือนทาสจะมีฐานะต่ำต้อยยิ่งกว่าสัตว์เลี้ยงเสียอีก ทาสไม่มีสิทธิ์เรียกร้อง ออกความเห็น หรือร้องเรียนใด ๆ ทั้งสิ้น กฎหมายทุกข้อที่เกี่ยวข้องกับทาส ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อ "ควบคุมทาส" ไม่มีข้อไหนเลยที่พูดถึงสิทธิความเป็นธรรมของทาส เพราะพวกคนขาวเชื่อว่า ทาสผิวดำนั้นมีสันดานป่าเถื่อนและไร้สำนึก ไม่อาจเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ปกติได้

ทาสจะต้องทำงานหนักตั้งแต่เข้ามิดจนดึกคืน โดยผู้ใหญ่จะได้รับเนื้อเดือนละ 4 กิโลกรัม และแบ่งข้าวโพด 35 ลิตร ส่วนเด็ก ๆ จะได้รับข้าวโอ๊ตต้มเทใส่รางให้กินเหมือนหมูต้องแย่งกันกิน เด็กที่แข็งแรงกว่าก็ได้กินอิม ส่วนเด็กที่อ่อนแอกว่าต้องหิวโหยเสมอ และส่วนมากจะไม่มีที่ให้นอน ต้องปูฟ้านอนตามโรงนาหรือพื้นดิน

ทาสผิวดำไม่มีสิทธิ์เรียนหนังสือ และห้ามให้เจ้านายสอนหนังสือแก่ทาส มิฉะนั้นจะถูกปรับ นอกจากนี้การกระทำผิดเพียงเล็กน้อยก็อาจได้รับโทษอย่างหนักได้ เจ้าของทาสสามารถลงโทษทาสอย่างไรก็ได้โดยไม่มีใครใส่ใจมากนัก เช่น หากหลบหนีจะถูกเขียนตีหรือตัดเท้าทิ้งไปเลย

การค้าขายทาสเป็นเรื่องปกติมาก เจ้าของทาสที่ร่อนเงิน สามารถนำทาสมาประมูลขายได้ ซึ่งการประมูลทาสครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1857 ในสหรัฐฯ ที่ซาแวนนาห์ จอร์เจีย มีทาสให้ประมูลถึง 4,369 คน

ในการประมูลทาส กระทำคล้ายการเลือกประมูลสิ่งของหรือสัตว์ ทาสจะถูกทดสอบทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นถอดเสื้อผ้า ให้เดินกลับไปมา หรือถูกจับคล่าเพื่อดูว่ามีส่วนใดพิการบ้างหรือไม่ ในระหว่างการประมูล ครอบครัวของทาสหลายคนถูกพรากจากกัน ลูกถูกพรากจากอกแม่ สามีถูกพรากจากภรรยา พวกเขาร้องไห้ตลอดเวลา แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ การประมูลทาสครั้งนั้นจึงถูกจารึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ในฐานะ "วาระแห่งการร่ำไห้ (The Weeping Time)"

จากวันแรกที่ชาวผิวดำมาเหยียบแผ่นดินแห่งอารยธรรมของคนขาว พวกเขาต้องรอนานถึง 329 ปี กว่าที่จะได้รับการปฏิบัติที่เสมอภาคเช่นมนุษย์คนหนึ่ง แม้ทุกคนจะพยายามลืมวันคืนที่โหดร้ายไปกับกาลเวลา แต่ก็มีบางสิ่งที่ไม่อาจลบล้างออกไปจากใจได้ ลึก ๆ แล้วพวกเขายังคงรู้สึกถึงความขิงขังและแตกต่างอยู่เสมอ

ไม่แน่หรือบางที...

บางทีในมุมหนึ่งของแอฟริกา ในเผ่าที่ห่างไกล ความเจริญ ป่าเถื่อน ไร่อารยธรรม อาจมีนิทานพื้นบ้านสำหรับเด็กที่เริ่มต้นว่า...

"การครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชนชั้นผู้เจริญ เทียวลักพาตัวชาวผิวดำผู้ป่าเถื่อนไปเป็น...ทาส"

ความฝัน...บอกอะไรเราได้จริงหรือ? (I)

แม้จะมีการวิจัยเกี่ยวกับการนอนและความฝันมากมาย แต่ความฝันก็ยังคงเป็นเรื่องลึกลับและน่าสนใจเสมอมา ในทางวิทยาศาสตร์กล่าวว่า ฝันเกิดจากการทำงานของสมองในการจัดเก็บข้อมูลขณะที่เราหลับ แล้วข้อมูลแปลก ๆ ที่เราฝันเห็นทั้งที่ไม่เคยเห็นมาก่อนมาจากไหนล่ะ? บางคนเชื่อว่าเราสามารถฝันเห็นเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตชาติได้ บ้างก็เชื่อว่าความฝันนั้นเป็นลางบอกเหตุ และสามารถทำนายอนาคตได้ ถึงขั้นมีศาสตร์เกี่ยวกับการทำนายฝันเกิดขึ้นเลยทีเดียว ว่าแต่ความฝันมีส่วนของความจริงมากแค่ไหน และบอกอะไรได้จริงหรือ?

การทดลองนี้ทำขึ้นจากบันทึกความฝันของแอดมินเอง ใช้เวลาทั้งสิ้น 13 ปี เริ่มบันทึกครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1999 (อายุได้ 14 ปี) ตอนเริ่มทำการบันทึกครั้งแรกไม่ได้ตั้งใจว่าจะเป็นการทดลองแต่อย่างใด เพียงแต่เชื่อว่าความฝันนั้นสามารถบอกสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ เนื่องจากก่อนหน้านั้นแอดมินเคยฝันแล้วเป็นจริงอยู่ 2 ครั้ง

ครั้งแรกตอนอายุ 12 ปี ฝันว่าตนเองได้ตายแล้วกลายเป็นผี ได้เห็นสิ่งที่ดำเนินไป และเมื่อตื่นมาทุกอย่างก็เป็นเช่นนั้น และตอนอายุ 14 ปี ฝันเห็นสถานที่หนึ่งเป็นปราสาทหิน แล้วอาทิตย์ต่อมาก็ได้ไปที่นั่นจริง ๆ โดยไม่ได้วางแผนล่วงหน้า(ปราสาทหินพิมาย) ซึ่งทุกอย่างเหมือนในฝันมาก รวมทั้งกิจกรรมที่ทำด้วย และนั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการบันทึกความฝัน โดยการบันทึกนั้นจะบันทึกเฉพาะฝันที่ตื่นมาแล้วจำได้ บางครั้งก็สั้น ๆ บางครั้งก็เป็นเรื่องเป็นราว อาจวาดภาพประกอบนิดหน่อยเพื่อให้จำได้เมื่อเวลาผ่านไปนาน ๆ

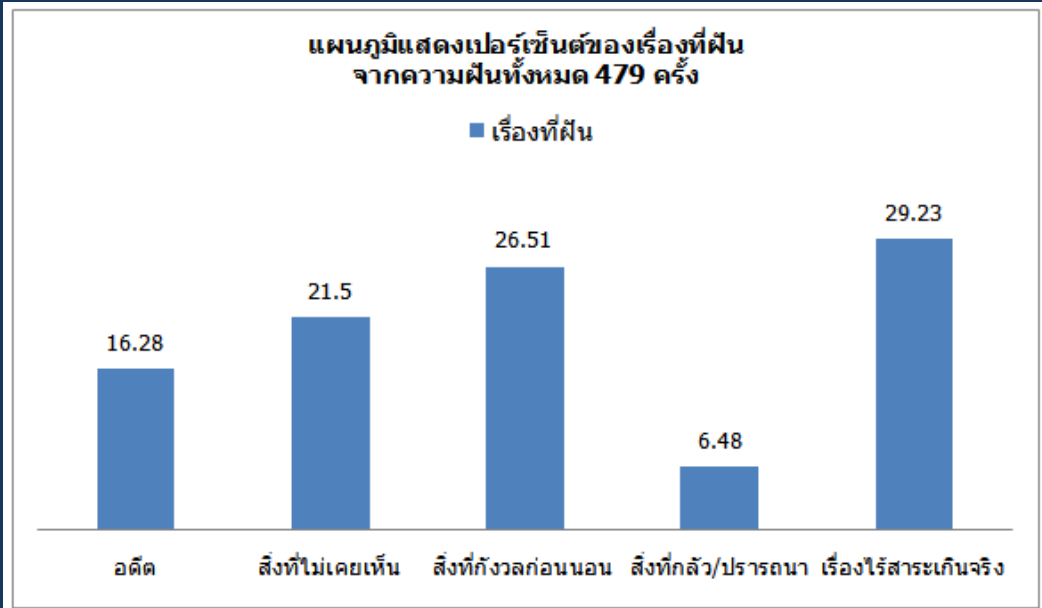
แม้ว่ามีน้อยครั้งมากที่การบันทึกนี้จะเป็นประโยชน์ แต่ก็ยังคงทำเรื่อยมา เพราะพบว่ามันเป็นงานอดิเรกที่สนุกและแฟนตาซีดี และบางทีมันก็ทำให้เกิดไอเดียเจ๋ง ๆ ได้เหมือนกัน และสิ่งหนึ่งที่แอดมินพบว่ามันน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับความฝันแน่ ๆ นั่นคือสิ่งที่เราเรียกกันว่า "เดจาเวอ (DEJA VU)" หมายถึง รู้สึกคุ้น ๆ ว่าเคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว เช่น เคยเห็นหรือ เคยทำ มาแล้ว

ในหนึ่งชีวิตของคนเรานั้นฝันเยอะมาก ปกติคนเราจะลืมความฝันอย่างรวดเร็ว นั่นเป็นเพราะมันไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงและไม่มีประโยชน์ สมองจึงไม่ให้ความสำคัญในการจัดเก็บ แต่ถ้าเราตั้งใจเอาไว้ก็จะช่วยให้จำได้นานขึ้น และจะพบว่ามันหลายที่ครั้งเราได้ทำกิจกรรมซ้ำกับในฝัน แต่ไม่ได้หมายความว่าฝันแม่น มันเป็นเพียง "เศษ" ของความเหมือนเท่านั้น และนั่นทำให้เรารู้สึก "คุ้น" ว่าเคยผ่านประสบการณ์นั้นมาแล้วนั่นเอง

ทีนี้เรามาดูกันว่า "ความฝัน" นั้นมีผลกับความจริงมากแค่ไหน และมันมีค่าเพียงพอที่จะทำให้เราต้องกังวลถึงมันหรือไม่

ความฝันที่สามารถจำได้เป็นเรื่องเป็นราวตลอดระยะเวลาการบันทึกมีทั้งหมด 479 ครั้ง แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้

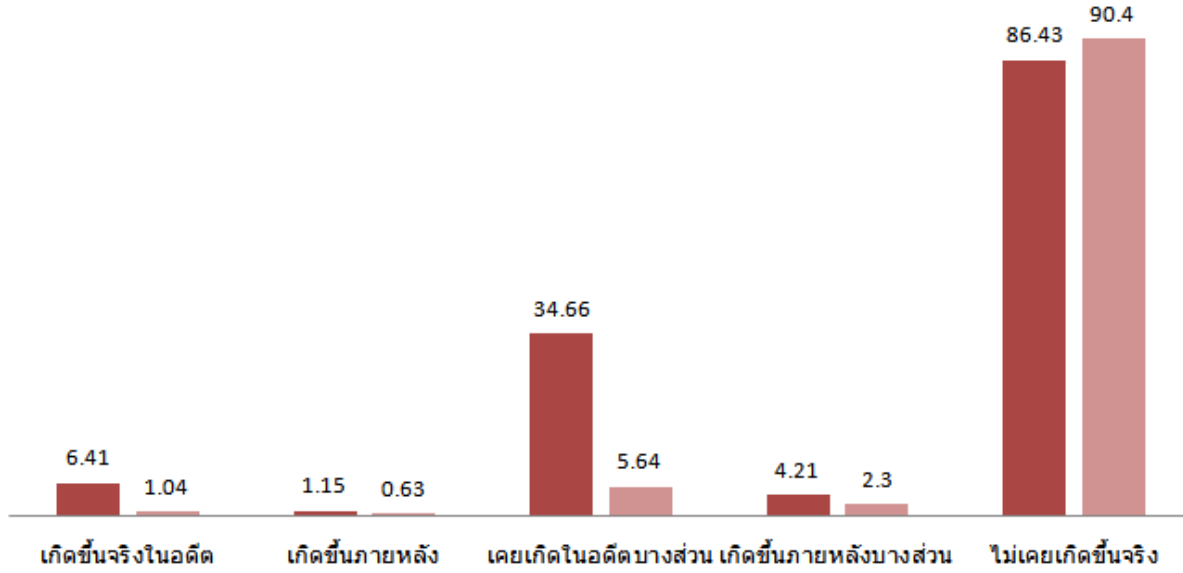
1. ฝันเกี่ยวกับอดีต เช่น ฝันถึงช่วงเวลาในตอนที่เด็ก เหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้น สถานที่ที่เคยไป ฯลฯ 78 ครั้ง
2. ฝันเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่เคยเห็น ไม่เคยนึกถึงมาก่อน เช่น สถานที่ที่ไม่เคยไป เหตุการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้น หรือ บุคคลแปลกหน้า ฯลฯ 103 ครั้ง
3. ฝันเกี่ยวกับสิ่งที่กังวลหรือคิดถึงก่อนนอน เช่น หนังสือที่อ่าน เรื่องที่กลุ้มใจ ฯลฯ 127 ครั้ง
4. ฝันเกี่ยวกับสิ่งที่ปรารถนา หรือ สิ่งทีกลัว เช่น สิ่งที่ยากได้ อยากทำ และ สิ่งที่ไม่อยากให้เกิด 31 ครั้ง
5. ฝันเกี่ยวกับเรื่องไร้สาระ ไม่มีแก่นสาร และเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงไม่ได้ 140 ครั้ง

ความฝัน...บอกอะไรเราได้จริงหรือ? (II)

แผนภูมิแสดงเปอร์เซ็นต์ของความฝันที่ตรงและไม่ตรงกับความจริง

■ %จากความฝันที่เป็นไปได้ ■ %จากความฝันทั้งหมด

ความฝันมีเรื่องจริงปะปนอยู่มากแค่ไหน?

ความฝันบอกอนาคตได้จริงหรือ?

ความฝันเป็นเรื่องที่ควรใส่ใจหรือไม่?

ความฝันเกี่ยวกับอดีตมีทั้งหมด 78 ครั้ง
ตรงกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นจริง 5 ครั้ง และเคยเกิดขึ้นจริงบางส่วน 27 ครั้ง
ที่เหลือ 46 ครั้ง เพียงแต่รู้ว่าเป็นอดีต แต่ไม่ใช่สิ่งที่เคยเกิดขึ้น

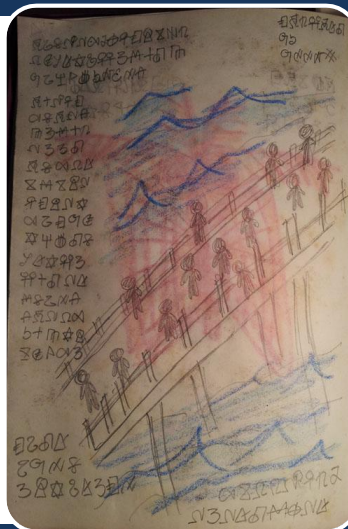
ความฝันเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่เคยเกิดขึ้น/สิ่งที่กังวล/สิ่งที่ปรารถนา ทั้งหมด 261 ครั้ง
ตรงกับสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ฝัน 3 ครั้ง และตรงเป็นบางส่วน 11 ครั้ง
ที่เหลือ 247 ครั้ง ไม่เคยตรงกับความจริงเลยตลอดระยะเวลาการทดลอง

อีก 140 ครั้ง เป็นเรื่องไร้สาระ เช่น ฝันเกี่ยวกับปาฏิหาริย์, สัตว์ประหลาด,
มีหลายเรื่องปนเปกัน ฯลฯ ไม่มีโอกาสเกิดได้จริง

บันทึกที่เขียนขึ้นในปี ค.ศ.2002 มีเรื่อง
หนึ่งเกี่ยวกับน้ำท่วมครั้งใหญ่ และผู้คนมากมาย
ต้องขึ้นไปยืนอยู่บนสะพาน มองไปด้านล่างเห็น
น้ำท่วมสูงไปทั่วบริเวณ

ปี ค.ศ.2008 แอดมินได้ไปยืนอยู่บน
สะพานยาวแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นถนนตัดข้ามบาง
ส่วนของทะเล มีคนยืนดกปลาอยู่มากมาย ให้
ความรู้สึกที่คุ้นเคยคล้ายกับในฝันมาก และภาพ
ที่เห็นแทบจะเป็นภาพเดียวกันเลย...

ปล. แอดมินมักจดบันทึกเรื่องส่วนตัวด้วยภาษาสัญลักษณ์
ที่คิดขึ้นมาใช้เป็นการส่วนตัว

สรุปผลการทดลอง

- ความฝันส่วนมากเป็นเรื่องที่ไร้แก่นสาร และไม่ได้สื่อถึงอะไร
- เรามีโอกาสฝันถึงสิ่งที่ไม่เคยเห็นมากกว่าเรื่องที่เคยเกิดขึ้นเสียอีก
- ความกังวลใจหรือสิ่งที่คิดก่อนนอน มีผลต่อความฝันมากกว่าความต้องการหรือความกลัวโดยปกติของเรา
- โอกาสที่ความฝันจะตรงกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้นมีน้อยมาก แม้แต่เรื่องในอดีตที่เราฝันถึง ก็ตรงกับความเป็นจริงน้อยมาก
- โอกาสที่ความฝันจะบอกเหตุการณ์ล่วงหน้าได้นั้นมีน้อยมาก จนอาจเรียกได้ว่าความบังเอิญ
- **สรุปว่าความฝันไม่สามารถทำนายอนาคตได้ หรือหากทำได้ ก็เป็นเปอร์เซ็นต์ที่น้อยเกินกว่าจะเอามาใส่ใจจริงจัง**

หมายเหตุ :

การทดลองรวมถึงบทสรุปนี้ จัดทำขึ้นจากบันทึกส่วนตัวของแอดมินคนเดียว ไม่ใช่ค่าเฉลี่ยทางสถิติของกลุ่มตัวอย่าง ควรใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM (I)

ทางรอดในยามขาดแคลน

เมื่อจำนวนประชากรโลกพุ่งเข้าสู่ 7,000 ล้านคน เรื่องอาหารการกินจึงเป็นเรื่องที่น่ากังวลมากขึ้น องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ (FAO) เริ่มมองหาสิ่งที่มีเยอะหาง่าย ขยายพันธุ์เร็ว และมีสารอาหารที่เป็นประโยชน์ เพื่อมาจุนเจือประชากรโลกที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และคำตอบหนึ่งที่น่าจับตามองคือ “แมลง”

แมลงหลายชนิดอุดมไปด้วยคุณค่าทางโภชนาการ และมีโปรตีนไม่ต่างจากเนื้อสัตว์ และการทำฟาร์มเลี้ยงแมลงนั้นก็มีต้นทุนถูกแถมยังใช้พื้นที่น้อยอีกด้วย

มาดูกันว่าแมลงแต่ละชนิดให้คุณค่าทางโภชนาการอย่างไรบ้าง

ข้อมูลโภชนาการ : คุณค่าทางโภชนาการต่อ 1 หน่วยบริโภค (1 หน่วยบริโภค = 100 กรัม)

แมงดา

แคลอรี 62
ไขมันทั้งหมด 8.3 กรัม
ฟอสฟอรัส 226 มิลลิกรัม
เหล็ก 14 มิลลิกรัม
แคลเซียม 44 มิลลิกรัม
คาร์โบไฮเดรต 2.1 กรัม
โปรตีน 19.8 กรัม

จิ้งหรีดตัวเล็ก

แคลอรี 153
ไขมันทั้งหมด 6.1 กรัม
ฟอสฟอรัส 238 มิลลิกรัม
เหล็ก 5 มิลลิกรัม
แคลเซียม 35 มิลลิกรัม
คาร์โบไฮเดรต 3.9 กรัม
โปรตีน 20.6 กรัม

ไข่มดแดง

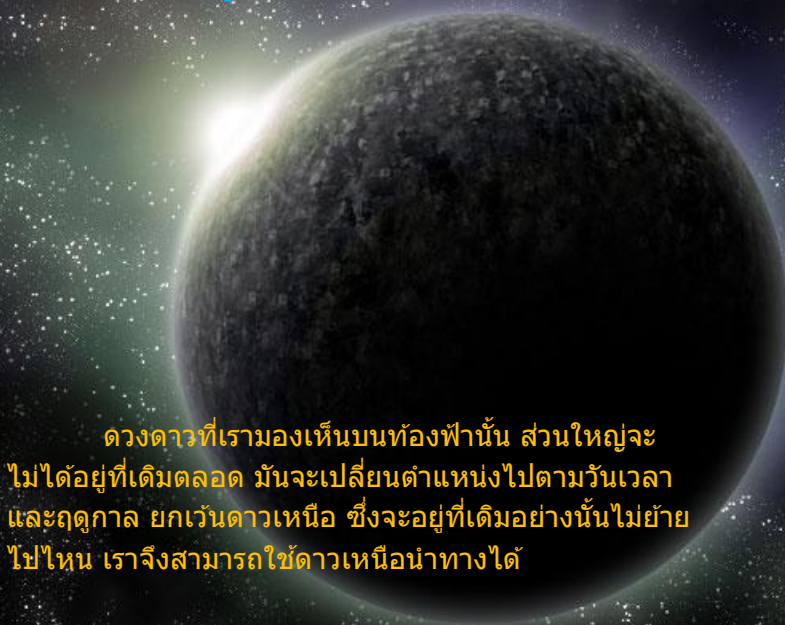
แคลอรี 83
ไขมันทั้งหมด 3.2 กรัม
ฟอสฟอรัส 113 มิลลิกรัม
เหล็ก 4 มิลลิกรัม
แคลเซียม 8 มิลลิกรัม
คาร์โบไฮเดรต 6.5 กรัม
โปรตีน 7 กรัม

จิ้งหรีด

แคลอรี 122
ไขมันทั้งหมด 5.5 กรัม
ฟอสฟอรัส 185 มิลลิกรัม
เหล็ก 10 มิลลิกรัม
แคลเซียม 76 มิลลิกรัม
คาร์โบไฮเดรต 5.1 กรัม
โปรตีน 12.9 กรัม

จะเห็นว่าแมลงเป็นทางเลือกที่ดีทีเดียว แต่บางทีปัญหาใหญ่หลวงของ FAO อาจไม่ใช่โจทย์ที่ว่า “จะหาอาหารให้เพียงพอต่อความต้องการอย่างไร” แต่กลายเป็นปัญหาที่ว่า “จะทำให้คนทั้งโลกยอมรับอาหารที่มีหน้าตาแปลกพิสดารได้อย่างไร” มากกว่า

ดาวเหนือ...เธอเปลี่ยนแปลงไปนะ

ดวงดาวที่เรามองเห็นบนท้องฟ้านั้น ส่วนใหญ่จะไม่ได้อยู่ที่เดิมตลอด มันจะเปลี่ยนตำแหน่งไปตามวันเวลา และฤดูกาล ยกเว้นดาวเหนือ ซึ่งจะอยู่ที่เดิมอย่างนั้นไม่ย้ายไปไหน เราจึงสามารถใช้ดาวเหนือนำทางได้

ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะโลกของเราหมุนรอบตัวเองแบบลูกข่าง โดยที่แกนด้านบนของลูกข่างชี้ตรงไปยังดาวเหนือเสมอ แต่การจะมองเห็นดาวเหนือในประเทศไทยนั้นไม่ง่ายเท่าไร เพราะมันไม่ค่อยสว่างและอยู่ไม่สูงจากเส้นขอบฟ้ามากนัก

ดาวที่ประจำตำแหน่งดาวเหนืออยู่ในปัจจุบันชื่อว่า “โพลาริส” อยู่ในกลุ่มดาวหมีเล็ก แต่ในอดีตดาวเหนือไม่ใช่ดวงนี้ และในอนาคตก็ไม่ใช่ดวงนี้เช่นกัน เพราะแกนของโลกที่เราหมุนเหมือนลูกข่างนี้มีการส่ายควงอย่างช้า ๆ ซึ่งนั่นก็แปลว่า เมื่อแกนโลกเปลี่ยนตำแหน่งมันย่อมชี้ไปที่ดาวดวงใหม่ และดาวดวงนั้นก็มาประจำตำแหน่งดาวเหนือแทน ซึ่งดาวที่จะมาแทนโพลาริสในอนาคตชื่อว่า Gamma Cephei ที่เริ่มเคลื่อนที่เข้ามาแทนโพลาริสเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่ต้องด่วนจำชื่อดาวเหนือดวงใหม่ เพราะกว่าจะถึงเวลานั้นก็ราวปี ค.ศ.2457 โนนแน่ะ

บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM (II)

ศิลปะกลีบดอกไม้

ผึ้ง *Osmia avosetta* เป็นผึ้งที่มีนิสัยแปลกมาก เพราะมันรักสันโดษและไม่นิยมสร้างรังแบบผึ้งทั่ว ๆ ไป ผึ้งเพศเมียมีวิธีการสร้างรังสำหรับห่อหุ้มตัวอ่อนได้อย่างสวยงามและนำมาห้ศรรย โดยมันจะขุดอุโมงค์ดิน ๆ ในพื้นดินที่ร่วนซุย ให้มีพื้นที่เพียงพอสำหรับหนึ่งหรือสองห้อง แต่ละห้องลึกประมาณหนึ่งถึงสองนิ้ว จากนั้นมันจะนำกลีบดอกไม้มาติดซ้อนทับกันไว้ตามผนังห้อง โดยบินไปเก็บมาจากทุ่งหญ้า ใกล้เคียงที่ละกลีบ และใช้โคลนบาง ๆ ยึดกลีบแต่ละชั้นไว้ด้วยกัน

หลังจากนำอาหารสำหรับตัวอ่อน ได้แก่ น้ำด้อยและเรณู มากักตุนไว้ในแต่ละห้องเสร็จแล้ว มันจะวางไข่ไว้ด้านบนสุด พับกลีบด้านในทับกลีบบน และใช้ดินแฉะ ๆ ผนิกปากทางเข้า ปิดท้ายด้วยการพับกลีบทับซ้อนอีกกลีบหนึ่ง กระบวนการนี้อาจกินเวลาถึง 2 วัน ไม่นานรังนี้ก็จะจับตัวแข็งเป็นก้อน โดยเก็บความชื้นไว้ภายใน ส่วนด้านบนอกกันน้ำและป้องกันสัตว์นักล่าได้นับเป็นที่อยู่ที่ปลอดภัยที่สุดในฤดูหนาว ไม่ว่าจะมียักษ์แล้ง หรืออุทกภัยก็ตาม

ชิบาลบา ที่ซึ่งวิญญาณอยากไป

ชนเผ่ามายา นอกจากจะให้ความสนในเกี่ยวกับสุริยเทพและดวงดาราเบื้องต้นแล้ว พวกเขายังมีความเชื่อเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายที่น่าสนใจมากอีกด้วย เราทราบได้จาก คัมภีร์ โปปอล วูห์ (Popol Vuh) ของชาวมายา ที่กล่าวถึงอาณาจักรบาดาลเรียกว่า "ชิบาลบา (Xibalba)" ที่ซึ่งวิญญาณทุกดวงปรารถนาที่จะไปอยู่อย่างสุขสำราญ

แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายเลยที่จะไปถึงที่นั่น เพราะในคัมภีร์ระบุไว้ว่า หนทางเดียวที่จะไปถึงที่นั่นได้จะต้องผ่าน ชิโนเต้ (cenote) ซึ่งเป็นหลุมธรรมชาติขนาดใหญ่ที่มีน้ำขังอยู่เต็ม จากนั้นยังต้องผ่านโถงคักดีลิลท์ที่ร้อนลุ่มไปด้วยเพลิงนรก และโถงแห่งค่างคาวอีกด้วย

คณะนักสำรวจและนักโบราณคดีก็ไม่รอช้า รีบลงไปสำรวจมันว่ามีสถานที่เช่นนั้นอยู่จริงหรือไม่ โดยดำลงสู่อ่างน้ำชิโนเต้ พบโครงกระดูกหลายโครงที่คาดว่าเป็นเหยื่อมนุษย์ที่ถูกโยนลงมาทั้งเป็น จากนั้นก็พบช่องทางเดินยาวนับร้อยเมตร บางจุดมีอากาศอัดอยู่ทำให้สามารถถอดหน้ากากดำน้ำออกได้ ที่น่าแปลกคือ มีสถานที่ซึ่งอุณหภูมิสูงถึง 100 องศาฟาเรนไฮต์ และโถงทางเดินที่มีค่างคาวนับพัน ๆ ตัวอยู่จริง เมื่อดำลึกลงไปอีกพบโพรงและถ้ำอีกหลายแห่ง บางแห่งถูกประดับประดาด้วยหินสวยงาม จึงสันนิษฐานว่าแต่ก่อนถ้ำเหล่านี้ไม่มีน้ำขัง ชาวมายาจึงสามารถเข้ามาได้ จนกระทั่งระดับน้ำสูงขึ้นและท่วมทุกอย่างในที่สุด

ภายใต้แอ่งน้ำอันมืดมิด เมื่อสิ้นสุดช่องแคบก็เป็นถ้ำที่มีแนวยาวไปทางทิศตะวันตกไม่สิ้นสุด และเส้นทางนี้เองที่ชาวมายาเชื่อว่า มันทอดไปสู่ดินแดนแห่งยมโลกที่เรียกว่า "ชิบาลบา"

บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM (III)

กฎ 5 วินาที

เมื่ออาหารสดโปรดตกพื้น ชาวตะวันตกมีความเชื่ออย่างหนึ่งว่า หากรีบหยิบมันขึ้นมาภายใน 5 วินาทีอาหารนั้นจะยังไม่ปนเปื้อน เพราะเชื่อโรคยังไม่ทันเกาะ เราเรียกความเชื่อนี้ว่า "กฎ 5 วินาที (five-second rule)" แต่อันที่จริงแล้วมันเป็นความเชื่อที่ผิด เพราะเชื้อแซลโมเนลลา และแบคทีเรียอื่น ๆ อาจมีชีวิตอยู่ได้นานถึง 4 สัปดาห์บนพื้นผิวแห้ง ๆ และมันจะติดไปกับอาหารทันทีที่มีการสัมผัส

มีการทดลองเกี่ยวกับอาหารที่ตกพื้น ว่าจริง ๆ แล้วมันควรจะเอากลับมากินได้อีกหรือไม่ การทดลองทำโดยใช้สิ่งของตัวอย่าง 3 ชิ้น คือ ช้อน ขนมอบึงทาแยม และแอปเปิ้ลที่กัดแล้ว ทดลองกับสถานที่ตัวอย่าง 4 สถานที่ คือ พื้นครัวที่สะอาด พรหมในห้องนั่งเล่น สนามหญ้า และทางเท้า

เริ่มการทดลองด้วยการทำสิ่งของตัวอย่างทั้งสามตกลงไปบนพื้นในสถานที่ต่าง ๆ แล้วเก็บขึ้นมาทันที จากนั้นก็นำไปตรวจหาเชื้อโรคที่ติดอยู่กับสิ่งของหรืออาหาร

ผลการทดลองปรากฏว่าของทั้งสามชิ้น (ช้อน ขนมอบึงทาแยม แอปเปิ้ลที่กัดแล้ว) ล้วนมีเชื้อโรคติดมาแล้วทั้งสิ้น ในปริมาณต่าง ๆ กัน

ช้อนนั้นมีปริมาณเชื้อโรคน้อยที่สุด เพราะสิ้นและมีพื้นผิวสัมผัสน้อย

ส่วนขนมอบึงทาแยมและแอปเปิ้ล มีเชื้อโรคติดมาในปริมาณที่มากพอๆกัน แต่แอปเปิ้ลดูเหมือนจะมีเชื้อโรคหลายชนิดและดูอันตรายมากกว่า

เมื่อทิ้งไว้ระยะหนึ่งเชื้อโรคที่ติดมาก็เริ่มเติบโตและแพร่กระจายไปทั่วสิ่งของและอาหารนั้น โดยเฉพาะในแอปเปิ้ล เชื้อโรคเติบโตได้ดีมากจนากกล้วยเลยทีเดียว

ส่วนพื้นผิวที่มีเชื้อโรคมากที่สุดคือสนามหญ้า และน้อยที่สุดคือพื้นครัวที่สะอาด แต่ทุกพื้นผิวก็มีเชื้อโรคทั้งสิ้น ไม่มีที่ไหนปลอดภัยมากพอที่เราจะเก็บอาหารที่ทำตกแล้วมากินต่อได้

TIP

**การหัดนิ้วบ่อย ๆ
ทำให้เป็นโรคไขข้อได้จริงหรือ ?**

เวลาเราเมื่อยมือเรามักจะหัดนิ้ว เสียงที่เกิดจากการหัดนืวนั้นเนื่องมาจากข้อนิ้วที่ยึดมากเกินไป ถูกปลดปล่อยฟองจิวของออกซิเจน ไนโตรเจน และคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา และความเชื่อที่ว่าการหัดนิ้วจะทำให้ข้อใหญ่หรือเป็นสาเหตุของโรคไขข้อข้อนั้นไม่เป็นความจริง เพราะจากการศึกษาวิจัยไม่พบความสัมพันธ์ใด ๆ ระหว่างโรคไขข้อข้อกับการหัดนิ้ว แม้แต่ในคนชรา

บทความเด่นจาก INDEPENCIL.COM (IV)

จันทร์ที่ 27 วันแห่งความโชคร้าย

คนเกือบทั้งโลกเชื่อว่าวันศุกร์ที่ 13 เป็นวันที่คนมีโอกาสพบกับโชคร้ายมากที่สุด เราเรียกโรคกลัววันศุกร์ที่ 13 ซึ่งไม่มีมูลความจริงอะไรเลยนั้นว่า paraskavedekatriaphobia ซึ่งความกลัวนี้เกิดจากความเชื่อบางอย่างที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย 2 เรื่องคือ เรื่องแรก คนไม่ชอบเลข 13 เพราะคิดว่ามันเป็นเลขแห่งความโชคร้ายตามความเชื่อหลายกระแส และเรื่องที่สองคือ คนไม่ชอบวันศุกร์ เพราะมันเป็นวันที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน จึงถือว่าเป็นวันแห่งโชคร้าย

แต่หากมาพิจารณากันตามสถิติแล้วพบว่า วันศุกร์ที่ 13 ไม่ใช่วันที่คนโชคร้ายเป็นพิเศษ แต่วันที่ควรถือว่าเป็นวันโชคร้าย น่าจะเป็นวันจันทร์ที่ 27 ต่างหาก เพราะอุบัติเหตุต่าง ๆ มีแนวโน้มจะเกิดขึ้นในวันจันทร์ที่ 27 มากกว่าวันอื่น ๆ

นักสถิติอธิบายว่า มันมีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้เป็นเช่นนั้น เช่น ความเหน็ดเหนื่อยจากการตะลุยเที่ยวตลอดสัปดาห์ เพราะมันเป็นสัปดาห์ปลายเดือน และคนส่วนมากได้รับเงินเดือนในวันศุกร์สุดท้ายของเดือน ผู้คนมักจะดื่มอย่างหนักและอาจจบลงกับความเหน็ดเหนื่อยในช่วงสิ้นเดือนด้วยก็เป็นได้

ไขปริศนาผีถ้วยแก้ว

ผีถ้วยแก้วคือการเล่นเสียงทายด้วยการเชิญผีให้มาอยู่ในถ้วยแก้ว โดยผู้เล่นหลาย ๆ คนจะใช้นิ้วแตะที่กันถ้วยซึ่งคว่ำอยู่บนแผ่นกระดานที่เขียนตัวอักษรต่าง ๆ เอาไว้ จากนั้นก็ถามคำถามที่อยากรู้ โดยผีจะเป็นผู้ตอบด้วยการบังคับถ้วยให้เลื่อนไปยังตัวอักษรต่าง ๆ แล้วค่อยนำมาผสมเป็นคำ ในต่างประเทศก็มีการเล่นลักษณะเดียวกันนี้อย่างแพร่หลายเช่นกัน แต่จะเรียกว่า อูยจาบอร์ด(Ouija Board)

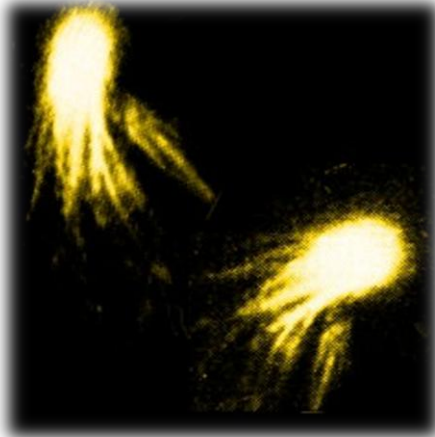
ในการเล่นผีถ้วยแก้วหรืออูยจาบอร์ดนั้น ผู้เล่นจะรู้สึกเหมือนกับว่าถ้วยแก้วขยับไปได้เอง และผู้เล่นซึ่งใช้นิ้วแตะอยู่นั้นไม่ได้เป็นผู้กระทำ สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ะไรกันแน่ที่ทำให้ถ้วยแก้วขยับเองได้ ?

ถ้าตัดเรื่องของผีและเรื่องพลังจิตออกไปแล้วกลศาสตร์มาอธิบาย ก็มีผู้อธิบายไว้อย่างน่าฟังว่าการที่เราเอานิ้วหลายนิ้วกดลงบนถ้วยแก้วซึ่งมีจุดสมดุล (Equilibrium Point) และพยายามทำตัวให้สงบนิ่ง จะทำให้แขนและนิ้วเกิดอาการเกร็งและเมื่อยล้าขึ้น เพราะความอึดอัด ตื่นเต้น จะทำให้ร่างกายสะสมกรดแลคติกตลอดเวลา และเมื่อนิ้วเริ่มเมื่อยล้า ณ จุดสมดุลของถ้วยแก้ว นี้จะเกิดการสั่นโดยอิสระหรือฟรีไวเบรชัน (Free Vibration) การสั่นนี้เองที่ทำให้ถ้วยแก้วเคลื่อนที่ได้ และเมื่อนำมาประกอบกับความเชื่อของผู้เล่นที่คิดอยู่แล้วว่าถ้วยแก้วจะต้องเคลื่อนที่ ทำให้มีความรู้สึกทุกอย่างดูน่าอัศจรรย์และอยู่เหนือการควบคุม

ติดตามบทความอื่น ๆ ที่น่าสนใจได้ทุกวันที่
<http://www.indepencil.com>

แสงลึกลับแห่งเฮสดาลเลน (Hessdalen Lights)

“หรือบางที...แสงประหลาดแห่งเฮสดาลเลน อาจจะเป็นแค่อุปติขึ้นเพื่อให้หุบเขาแห่งนี้ ดูพิเศษและน่าหลงใหลมากกว่าที่มันเคย เป็น”

ลักษณะของลูกไฟประหลาด ดังกล่าว มีขนาดใหญ่บ้างเล็กบ้าง ต่างกันไป เกิดขึ้นในบริเวณกว้าง บางครั้งก็เคลื่อนที่ผ่านอากาศอย่างรวดเร็ว บางครั้งก็ลอยอ้อยอิ่งอยู่นานหลายนาทีหรือหลายชั่วโมง

นักวิทยาศาสตร์หลายแขนง ต่างให้ความสนใจแสงลึกลับนี้ และต่างก็ต้องการพิสูจน์ให้ได้ว่ามัน เกิดขึ้นจากอะไรและเกิดได้อย่างไร ถึงขั้นมีการติดตั้งเครื่องตรวจหา วัตโนมัติเพื่อบันทึกการเกิดของมัน ตลอดเวลา

ทฤษฎีต่าง ๆ มากมายถูก คิดขึ้นมาเพื่อพยายามอธิบายสิ่งนี้ ตัวอย่างเช่น

ในยุคแรก ๆ เชื่อว่าแสงนั้น เกิดจากการกระทำของมนุษย์ต่าง ดาว หรือสิ่งมีชีวิตลึกลับจากนอกโลก

ต่อมามีการเสนอประเด็นที่มี ความเป็นไปได้มากขึ้น เช่น อาจเป็น นกฮูกที่ตัวเปื้อนแบคทีเรียชนิด เรืองแสง

บ้างก็ว่ามันเป็นประกายไฟ จากการเคลื่อนไหวของเปลือกโลก

มันอาจจะเป็นกลุ่มก๊าซที่ติด ไฟได้ เหมือนอย่างที่มีเกิดขึ้นใน หลาย ๆ ที่

หรือมันอาจจะเป็นภาพลวง ตา(มिरาจ) จากดวงไฟของรถยนต์ที่ อยู่ห่างออกไป

มันเป็นอะไรกันแน่ จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มีบทสรุปที่ชัดเจน แต่ก็มีหลายครั้งที่ สามารถทำการวิเคราะห์สเปกตรัมและสารประกอบของลูกไฟเหล่านั้นได้ แต่ลูกไฟ เหล่านั้นกลับมีองค์ประกอบไม่เหมือนกันทั้งหมด บางกลุ่มก็เป็นเหมือนก๊าซหรือ พลาสมาที่ติดไฟ ซึ่งประกอบด้วยก๊าซออกซิเจน ไนโตรเจน โซเดียม และสแกนเดียม ซึ่งเป็นธาตุหายาก ซึ่งถึงแม้จะมีข้อมูลเช่นนั้นก็ไม่อาจทราบได้ว่า กระบวนการหรือ แหล่งพลังงานใดทำให้เกิดสิ่งนี้ขึ้นมาได้อยู่ดี...

หุบเขาเฮสดาลเลน(Hessdalen) อยู่ในประเทศนอร์เวย์ มีความยาว 12 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ซึ่งมีประชากรอาศัยอยู่เบาบาง เดิมก็ไม่ได้มีความ พิเศษกว่าสถานที่อื่นแต่อย่างใด จนกระทั่งเมื่อต้นทศวรรษที่ 1980 ได้เกิด มีปรากฏการณ์ของแสงประหลาดคล้ายลูกไฟขึ้นในบริเวณดังกล่าว และไม่มีใครทราบว่ามันเกิดจากอะไร ในช่วงต้นทศวรรษ ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้น บ่อยมากจนถึงเป็นเรื่องปกติ บางสัปดาห์พบได้บ่อยถึง 20 ครั้ง จนสถานที่ แห่งนั้นกลายเป็นที่ท่องเที่ยวอยู่ระยะหนึ่ง แต่หลังจากนั้นความถี่ของการ เกิดก็ค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ แต่ก็ยังคงมีปรากฏให้เห็นอยู่ตลอดช่วงเวลา 30 ปีที่ผ่านมา (ปัจจุบันก็ยังมีอยู่)

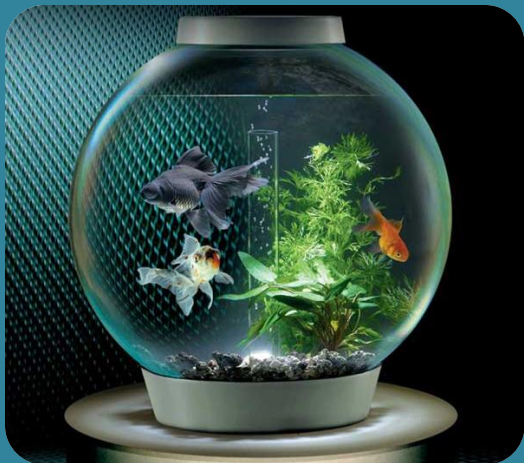

ความรู้สึกของปลาที่ต้องว่ายวนไปมาอยู่ในตู้

“แค่เราอยู่ในลิฟต์ที่มีผู้คนแออัดเตี้ยเตี้ยก็แค่จะแคบอยู่แล้ว ลองมาพิจารณาถึงหัวของปลาในตู้แคบ ๆ กันบ้างเป็นไร?”

ปลาเป็นสัตว์เลี้ยงที่น่ารักและสวยงาม ทั้งยังดูแลง่าย ไม่รบกวนใคร เหมาะสำหรับผู้ที่ไม่มีบริเวณบ้านแคบ ๆ หรือไม่ค่อยมีเวลา เพราะนอกจากการให้อาหาร และเปลี่ยนน้ำนาน ๆ ครั้งก็แทบจะไม่สร้างภาระอย่างอื่นเลย

เราเลี้ยงมันไว้ในตู้แคบ ๆ และพยายามคิด (เข้าข้างตัวเอง)ว่า “ไม่เป็นไรหรอก ปลามันความจำสั้น มันคงไม่รู้สึกอึดอัดหรือเบื่อหน่ายอะไร” แต่นั่นไม่จริงเลย เพราะปลาไม่ได้ความจำสั้นมากอย่างที่เรานึก และมันก็มีความรู้สึกและมีอารมณ์เช่นกัน

ก็จริงอยู่ที่มันไม่เคยบ่นหรือแสดงอาการสักเท่าไร แต่พวกมันก็ไม่ชอบที่แคบ ๆ และน่าเบื่อ...

ผลจากวิจัยของโรนัลด์ โอลด์ฟีล นักชีววิทยาจากมหาวิทยาลัยเคสเวสเทิร์นรีเสิร์ฟ ชี้ให้เห็นว่า “ขนาดและการตกแต่งตู้ปลา มีผลต่อพฤติกรรมของปลาเป็นอย่างมาก”

เขาได้ทำการทดลองโดยใช้ปลาหมอไมดาส ซึ่งเป็นปลาสวยงามที่นิยมเลี้ยงกันในเขตร้อน ผลการทดลองพบว่า ปลาที่ถูกเลี้ยงในตู้แคบ ๆ และไม่มีการตกแต่ง จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวและชอบโจมตีกันเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามันเครียดและอารมณ์ไม่ดี

แต่หากเลี้ยงในตู้ที่มีขนาดใหญ่ และมีการตกแต่งด้วยพืชน้ำ โขดหิน ถ้า ฯลฯ พฤติกรรมเหล่านี้จะลดลงอย่างเห็นได้ชัด

เขาอธิบายว่า สภาพแวดล้อมที่แออัดทำให้พวกมันเครียด ตู้ปลาโล่ง ๆ ไร้อุปกรณ์ตกแต่ง ก็ทำให้มันรู้สึกถูกขังตลอดเวลา และพวกมันก็ไม่ทำอะไรจะทำจึงกัดกันเอง แต่ตู้ปลาที่ใหญ่และมีการตกแต่งให้มีเครื่องกีดขวางสายตา ทำให้มันไม่เบื่อ และรู้สึกเป็นส่วนตัวมากขึ้น นอกจากนี้มันยังได้ใช้พลังงานส่วนใหญ่ไปกับการสำรวจที่ต่าง ๆ แทนการโจมตีเพื่อนร่วมตู้อีกด้วย

เรื่องแบบนี้มันก็ใจเขาใจเรา คงไม่ได้มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่ต้องการพื้นที่ส่วนตัว และชอบอยู่ในสถานที่กว้าง ๆ สบาย ๆ มีกิจกรรมอะไรให้ทำแก้เบื่อบ้าง ฉะนั้นถึงสัตว์เลี้ยงจะเป็นปลาก็ควรเห็นใจโดยการจัดที่อยู่ให้มันดี ๆ นิดนึงนะ

เทพนิยายกรีก-โรมัน ตอน การอุปติแห่งทวยเทพ (I)

ในอดีตกาลก่อนยุคทวยเทพ อุปติขึ้นมา สรรพสิ่งทั้งหลายรวมตัวกันอยู่เป็นกำพืดเดี่ยว เป็นความว่างเปล่า ปรารถจากรูป เว็จว่าง มหิมา หาขอบเขตมิได้ มีแต่ความมืดมน อนุธการ ไม่มีที่สิ้นสุดเรียกว่า "เคออส" ซึ่งถือเป็นเทพองค์แรกสุด มีชายาชื่อ "นิกซ์" ซึ่งเป็นเทวีแห่งราตรีกาล ทั้งสองมีบุตรด้วยกันคือ "เอริบัส" เป็นเทพแห่งความมืด...

ต่อมาเอริบัสขับไล่เคออสผู้เป็นบิดาไปเสีย แล้วได้มารดาของตนเองเป็นชายา และให้กำเนิดบุตรธิดาอีก 2 องค์ คือ "อีเธอร์" แสงสว่าง และ "เฮเมอรา" กลางวัน

อีเธอร์และเฮเมอราได้ขับไล่บิดามารดาของตนเองไป แล้วขึ้นครองอำนาจแทน จากนั้นแสงสว่างและกลางวันก็ได้แต่งงานกัน แล้วเข้ามาแทนที่กลางคืนและความมืดซึ่งถูกขับไล่ไปแล้ว ดังนั้น ภาพทิวทิวอันเว็จว่างไม่มีที่สิ้นสุดก็ปรากฏให้เห็นเป็นครั้งแรก แต่กลับเป็นภาพที่สับสนอลหม่านยิ่งนัก ทั้งคู่จึงคิดว่าน่าจะสร้างสรรพสิ่งที่สวยงามขึ้นมาแทน จึงเรียก "อีรอส" (คิวปิด) ซึ่งเป็นเทพแห่งความรักมาช่วยงาน

เทพเจ้าทั้งสามร่วมแรงร่วมใจกันเนรมิตรโลก (พื้นพิภพ) และทะเลขึ้นมาก่อน ในตอนแรกพื้นพิภพยังไม่มีพืชหรือสัตว์ใด ๆ เกิดขึ้น ทุกแห่งว่างเปล่า เจ็ยบงันคิวปิดจึงเอาลูกธนูประสิทธิ์ประสาทชีวิต ยิงเจาะลงไปบนพื้นดิน บันดาลให้เกิดต้นไม้ใบหญ้าเขียวขจี มีสัตว์ต่าง ๆ เกิดตามมา มีปลาแหวกว่ายในสายน้ำ ทำให้สรรพสิ่งดูมีชีวิตชีวา แต่ยังไม่มียมนุษย์

เมื่อพิภพหรือโลก ซึ่งเรียกว่า "ไกอา" ได้เกิดขึ้น สวรรค์ซึ่งเรียกว่า "อูรานอส" ก็อุปติตามมา และในไม่ช้าทั้งสองก็ยึดอำนาจจากอีเธอร์และเฮเมอราผู้ให้กำเนิดบ้าง จากนั้นพิภพกับสวรรค์ก็ได้แต่งงานกัน

พอมาถึงยุคสมัยของไกอาและอูรานอส เทพเจ้าก็เปลี่ยนจากนามธรรมมาเป็นบุคคลช้วน คือ เปลี่ยนจากธรรมชาติ มาเป็นบุคคลซึ่งมีตัวตน ดังนั้นไกอาและอูรานอส จึงมีลักษณะเป็นเทพเจ้าที่มีรูปร่างสูงใหญ่ เถลิงอำนาจอยู่ ณ ยอดเขาโอลิมปัส กินอาหารซึ่งเป็นอาหารสำหรับเทพเจ้าที่เรียกว่า "แอมโบรโดส" แปลว่า อมฤตกินแล้วเป็นอมตะ และดื่มน้ำทิพย์ที่มีชื่อเรียกว่า "เนคตาร์"

จากนั้นอูรานอสกับไกอา ก็มีบุตรออกมาอีก 12 องค์ ทุกองค์ล้วนมีขนาดตัวใหญ่โตมหัพการราวกับยักษ์

เป็นเทพบุตร 6 องค์ คือ โอเชียนัส, ซีอัส, ครีอัส, ไฮเพอเรียน, ไอแอฟิทัส และโครนัส

เป็นเทพธิดา 6 องค์ คือ อีเลีย, รืออา, อิมิส, อีทิส, เนโมซีนี และ ฟิบี

เทพและเทวีร่างยักษ์ ทั้ง 12 องค์นี้ เรียกรวมกันเป็นคณะว่า "ไททัน"

อูรานอส เกิดรู้สึกกลัวความใหญ่โตและทรงพลังของลูก ๆ จึงจับทั้งหมดไปขังไว้ในเหวลึกใต้บาดาลที่มีดสนิทซึ่งเรียกว่า "ทาร์ทารัส" เพื่อป้องกันไม่ให้ลูกคนใดใช้พลังตั้งตัวเป็นศัตรูกับตนเองได้

เทพนิยายกรีก-โรมัน ตอน การอุปถัมภ์แห่งทวยเทพ (I)

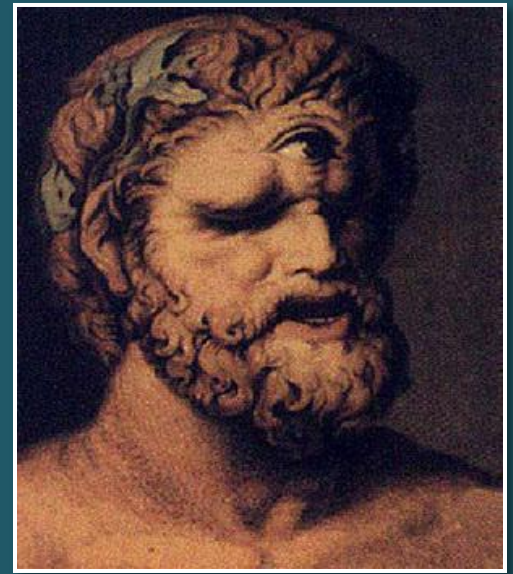
หลังจากซังลูก ๆ ทั้ง 12 องค์เรียบร้อยแล้ว อูรานอสก็สบายใจอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะโอรสชุดต่อมาของอูรานอสและไกอา เป็นยักษ์ 50 หัว 100 แขน ดุร้ายมาก มีด้วยกัน 3 ตนพี่น้อง คือ คอดทัส, เบรียรุส และ ไกอีส อูรานอสก็จับลูก ๆ ชุดนี้โยนลงในทาร์ทารัสอีก

ต่อมาไม่นานไกอาก็ทรงครรภ์อีก และคลอดโอรสออกมาเป็นยักษ์ไซคลอปส์ตาเดียว มีลูกนัยน์ตาไฟอยู่ตรงกลางหน้าผาก มีด้วยกัน 3 ตนพี่น้อง คือ ฟาลันบรอนทิส, ฟาแลบสเทอโรฟิส และแสงสว่างวาวอาร์จิส อูรานอสไม่รอช้า จับเอาลูก ๆ ที่น่ากลัวโยนลงทาร์ทารัสเช่นเคย

การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เมื่อยักษ์ไซคลอปส์ทั้ง 3 ตนลงไปถึงคุกใต้บาดาล และทำให้เกิดความสว่างไสวไปทั่ว ความสว่างขับไล่ความมืดมิดไป สิ่งที่ไม่เคยเห็นก็ได้เห็น ทำให้คณะเทพไททันเกิดความกลัวและคิดอยากเป็นไททันขึ้นมา

กล่าวถึงฝ่ายพระนางไกอาซึ่งไม่พอใจมากที่อูรานอสทำกับลูก ๆ ของนางเช่นนั้น แต่ไม่ว่าจะห้ามปรามอย่างไรอูรานอสก็ไม่เชื่อฟัง จนในที่สุดนางก็ตัดสินใจลงไปใต้บาดาล และยุยงให้ลูก ๆ ในคณะเทพไททันทำการยึดอำนาจอูรานอสเสีย ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากโอรสองค์เล็กคือโครนัส(แซตเทิร์น)

พระนางไกอาปล่อยให้โครนัสหลุดจากพันธนาการ และมอบเคียวให้เป็นอาวุธ แล้วส่งโอรสขึ้นจากทาร์ทารัส

โครนัสถืออาวุธเข้าโจมตีพระบิดาโดยที่อูรานอสยังไม่ทันรู้ตัว จึงสามารถเอาชนะอูรานอสได้อย่างง่ายดาย และขณะที่อูรานอสล้มลงจมกองเลือดของตนเองนั้น ก็ปรากฏร่างของพวกยักษ์ธรรมดา กับพวกกูดพยาบาทพิวริส หรือ อีรินิส กระโดดออกมาจากกองเลือด พร้อมกันนั้นอูรานอสก็ได้สาปแช่งโครนัสว่า ให้ลูก ๆ ของโครนัสแย่งชิงอำนาจจากเขาเช่นเดียวกัน

หลังจากยึดอำนาจจากพระบิดา โครนัสก็ปลดปล่อยบรรดาพี่ ๆ น้อง ๆ ทั้งหมดให้เป็นอิสระ ทุกองค์ต่างก็ปีติยินดี และร่วมใจกันยกให้โครนัสเป็นใหญ่...

โปรดติดตามตอนต่อไปในฉบับหน้า

TIP

กระดูกชิ้นไหนในร่างกายเราที่ยาวและหนักที่สุด?

กระดูกชิ้นที่ยาวและหนักที่สุดของมนุษย์ คือ "กระดูกต้นขา" กระดูกชิ้นนี้ต่อกับเบ้าเชิงกรานที่บริเวณสะโพก โดยอาศัยข้อกระดูกซึ่งมีรูปร่างเกือบครึ่งวงกลม เวลาที่สะโพกหัก จริง ๆ แล้วส่วนที่หักคือส่วนคอของกระดูกต้นขาต่างหาก

รวมสนุกท้ายเล่ม

ร่วมสนุกท้ายเล่มฉบับนี้ลดระดับความแปลกงงนิดหน่อย
กลัวไม่มีใครตอบถูก ฮีฮี...

โจทย์ก็มีอยู่ว่า...

สมมติให้ไม้ขีด 4 ก้านนี้เป็นแก้วไวน์ที่ใสลูกเชอร์รี่อยู่
ให้ย้ายก้านไม้ขีด 2 ก้าน เพื่อให้ลูกเชอร์รี่ออกมาอยู่นอก
แก้วโดยที่แก้วจะต้องอยู่ในลักษณะเดิม แต่หันไปทางใดก็ได้

ไม่ยากเลยใช่ไหมล่ะคะ สำหรับผู้ที่ต้องการร่วมสนุกจะตอบมา
แบบเขียนอธิบายให้เข้าใจ หรือวาดภาพมาให้ดูก็ได้คะ ตามสะดวก

หากใครทราบคำตอบแล้ว ส่งมาที่ indepencil@hotmail.com

โดยเขียนหัวข้อว่า "รวมสนุกท้ายเล่ม"
ผู้ที่ตอบถูกจะได้รับของที่ระลึกจากแอดมินคะ

หมดเขตส่งคำตอบวันที่ 20 กรกฎาคม 2555

และจะประกาศผลในวันที่ 25 กรกฎาคม 2555 ผ่านทางหน้าเว็บ
indepencil.com นะคะ

ขอบคุณ...

Magazine ฉบับที่ผ่านมาทาง
เราได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุน
จากหลายท่าน

ต้องขอขอบคุณ คุณRon
คุณต้นอ้อ คุณTreize คุณnyxkaze
คุณKumiru สำหรับกำลังใจและ
การติดตามเสมอมา

ขอบคุณ พี่แฉ่ พี่เจน น้องต่อ
คุณleemosung และคุณangle
ที่ช่วยตรวจสอบข้อมูลและคำผิด

ขอบคุณโลฟสำหรับกราฟิก
และการตูนน่ารัก ๆ ท้ายเล่ม
(และช่วยสนับสนุนของรางวัล)

และแม้กาซีนของเราคงไม่
เสร็จแน่ ๆ ถ้าไม่ได้ท่าน บก. มาเร่ง
เข้า-กลางวัน-เย็น ต้องขอบคุณเป็นพิเศษ
เลยนะเนี่ย

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอขอบคุณ
แฟนบล็อกทุกคนที่เป็นแรงบันดาลใจ
ใจให้เกิด Indepencil Special
Magazine ขึ้นมาคะ ^^

แอดมิน